

Súd: Okresný súd Komárno
Spisová značka: 10C/127/2005
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4205207548
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dominika Hudecová PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSKN:2022:4205207548.26

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Komárno pred sudkyňou JUDr. Dominikou Hudecovou, PhD., v spore žalobcu: Rímskokatolícka cirkev, Trnavská arcidiecéza, so sídlom Hollého 10, Trnava, IČO: 00 419 702, zastúpeného MAPLE & FISH, s. r. o., advokátska kancelária so sídlom Dunajská 15/A, Bratislava, IČO: 36 718 432, proti žalovanému: Lesy Slovenskej republiky, š.p., so sídlom Námestie SNP 8, Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, o vydanie nehnuteľných vecí, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný vydať a navrátiť žalobcovi vlastnícke právo: k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva číslo XXX, v katastrálnom území Trávnik, obec Trávnik, okres Komárno ako:

Parcela CKN číslo 259, druh pozemku lesný pozemok, výmera 20360 m²,
Parcela CKN číslo 261, druh pozemku lesný pozemok, výmera 29658 m²,
Parcela CKN číslo 262, druh pozemku lesný pozemok, výmera 5719 m²,
Parcela CKN číslo 276/5, druh pozemku lesný pozemok, výmera 46498 m²,
Parcela CKN číslo 290/1, druh pozemku lesný pozemok, výmera 72753 m²,
Parcela CKN číslo 230, druh pozemku lesný pozemok, výmera 31061 m²,
Parcela CKN číslo 264, druh pozemku lesný pozemok, výmera 4503 m²,
Parcela CKN číslo 232, druh pozemku lesný pozemok, výmera 56072 m²,
Parcela CKN číslo 791/3, druh pozemku lesný pozemok, výmera 11696 m²,
Parcela EKN číslo 266, druh pozemku trvalý trávnatý porast, výmera 13170 m²,

ďalej k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva číslo XXX, v katastrálnom území Trávnik, obec Trávnik, okres Komárno ako:

Parcela EKN číslo 701, druh pozemku vodná plocha, výmera 1917 m²,
Parcela CKN číslo 704, druh pozemku vodná plocha, výmera 1385 m²,
Parcela CKN číslo 707/3, druh pozemku lesný pozemok, výmera 112879 m²,
Parcela CKN číslo 709, druh pozemku lesný pozemok, výmera 2863 m²,
Parcela CKN číslo 711/1, druh pozemku lesný pozemok, výmera 254659 m²,
Parcela CKN číslo 711/2, druh pozemku ostatná plocha, výmera 5443 m²,
Parcela CKN číslo 788/1, druh pozemku lesný pozemok, výmera 46333 m²,
Parcela CKN číslo 789/1, druh pozemku lesný pozemok, výmera 41381 m²,
Parcela CKN číslo 789/2, druh pozemku ostatná plocha, výmera 1012 m²,
Parcela CKN číslo 790, druh pozemku vodná plocha, výmera 379 m²,
Parcela CKN číslo 795, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, výmera 1999 m²,
Parcela CKN číslo 799/1, druh pozemku lesný pozemok, výmera 51554 m²,
Parcela CKN číslo 799/3, druh pozemku ostatná plocha, výmera 813 m²,
Parcela CKN číslo 247, druh pozemku vodná plocha, výmera 5381 m²,
Parcela CKN číslo 248, druh pozemku lesný pozemok, výmera 47731 m²,
Parcela CKN číslo 249, druh pozemku vodná plocha, výmera 1007 m²,
Parcela CKN číslo 252, druh pozemku lesný pozemok, výmera 30007 m²,
Parcela CKN číslo 254, druh pozemku vodná plocha, výmera 1993 m²,

Parcela CKN číslo 256, druh pozemku lesný pozemok, výmera 2820 m²,
Parcela CKN číslo 257, druh pozemku lesný pozemok, výmera 16012 m²,
Parcela CKN číslo 716, druh pozemku lesný pozemok, výmera 8653 m²,
Parcela CKN číslo 718, druh pozemku lesný pozemok, výmera 14571 m²,
Parcela CKN číslo 719/2, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, výmera 939 m²,
Parcela CKN číslo 722, druh pozemku vodná plocha, výmera 1449 m²,
Parcela CKN číslo 723, druh pozemku vodná plocha, výmera 4820 m²,
Parcela CKN číslo 729/1, druh pozemku lesný pozemok, výmera 129389 m²,
Parcela CKN číslo 729/2, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, výmera 59 m²,
Parcela CKN číslo 729/3, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, výmera 35 m²,
Parcela CKN číslo 725, druh pozemku lesný pozemok, výmera 6683 m²,
Parcela CKN číslo 743/2, druh pozemku lesný pozemok, výmera 10044 m²,
Parcela CKN číslo 721, druh pozemku lesný pozemok, výmera 1122 m²,
Parcela CKN číslo 720/1, druh pozemku lesný pozemok, výmera 1759 m²,
Parcela CKN číslo 720/2, druh pozemku ostatná plocha, výmera 614 m²,
Parcela CKN číslo 733/1, druh pozemku lesný pozemok, výmera 21731 m²,
Parcela CKN číslo 733/2, druh pozemku lesný pozemok, výmera 23633 m²,
Parcela CKN číslo 733/3, druh pozemku ostatná plocha, výmera 61784 m²
Parcela CKN číslo 730, druh pozemku vodná plocha, výmera 9401 m²,
Parcela CKN číslo 731, druh pozemku lesný pozemok, výmera 14250 m²,
Parcela CKN číslo 736, druh pozemku vodná plocha, výmera 59819 m²,
Parcela CKN číslo 737, druh pozemku vodná plocha, výmera 23827 m²,
Parcela CKN číslo 739/2, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, výmera 373 m²,
Parcela CKN číslo 739/5, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, výmera 267 m²,
Parcela CKN číslo 740/1, druh pozemku vodná plocha, výmera 1555 m²,
Parcela CKN číslo 743/1, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, výmera 1506 m²,
Parcela CKN číslo 743/3, druh pozemku ostatná plocha, výmera 6576 m²,
Parcela CKN číslo 764, druh pozemku vodná plocha, výmera 16602 m²,
Parcela CKN číslo 775, druh pozemku vodná plocha, výmera 6571 m²,
Parcela CKN číslo 781, druh pozemku vodná plocha, výmera 16278 m²,
Parcela CKN číslo 784, druh pozemku lesný pozemok, výmera 23089 m²,
Parcela CKN číslo 739/3, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, výmera 5231 m²,
Parcela CKN číslo 750/1, druh pozemku lesný pozemok, výmera 273905 m²,
Parcela CKN číslo 750/2, druh pozemku ostatná plocha, výmera 18347 m²,
Parcela CKN číslo 752, druh pozemku lesný pozemok, výmera 13816 m²,
Parcela CKN číslo 753/1, druh pozemku vodná plocha, výmera 1781 m²,
Parcela CKN číslo 755/1, druh pozemku lesný pozemok, výmera 1086733 m²,
Parcela CKN číslo 755/2, druh pozemku ostatná plocha, výmera 1397 m²,
Parcela CKN číslo 756, druh pozemku vodná plocha, výmera 21159 m²,
Parcela CKN číslo 786/2, druh pozemku lesný pozemok, výmera 4798 m²,

ďalej

Parcela CKN číslo 734/1, druh pozemku lesný pozemok, výmera 97631 m²,
Parcela CKN číslo 740/2, druh pozemku lesný pozemok, výmera 695166 m²,

ďalej parcely vytvorené na základe geometrického plánu č. 36531171-084/99, pre katastrálne územie Trávnik, vyhotoveného Q. R. a T.. Q. R. dňa 14.09.1999, autorizačne overeného T.. Q. R. dňa 27.09.1999 a úradne overeného Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom pod č. 853/99,

ďalej

Parcela CKN číslo 780/2, druh pozemku vodná plocha, výmera 11200 m²,
Parcela CKN číslo 849/1, druh pozemku lesný pozemok, výmera 1452386 m²,
Parcela CKN číslo 786/1, druh pozemku lesný pozemok, výmera 8426 m²,

ďalej parcely vytvorené na základe geometrického plánu č. 36531171-082/99, pre katastrálne územie Trávnik, vyhotoveného Q. R. a T.. Q. R. dňa 10.09.1999, autorizačne overeného T.. Q. R. dňa 21.09.1999 a úradne overeného Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom pod č. 823/99.

II. Žalobca má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu dňa 27.05.2005 sa právny predchodca žalobcu Rád svätého Benedikta domáhal voči žalovanému v I. rade vydania nehnuteľných vecí zapísaných na liste vlastníctva číslo XXX, v katastrálnom území Trávník, obec Trávník, okres Komárno, k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva číslo XXX, v katastrálnom území Trávník, obec Trávník, okres Komárno, parcely vytvorené na základe geometrického plánu č. 36531171-084/99, pre katastrálne územie Trávník, vyhotoveného Q. R. a T.. Q. R. dňa 14.09.1999, autorizačne overeného T.. Q. R. dňa 27.09.1999 a úradne overeného Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom pod č. 853/99, a ďalej parcely vytvorené na základe geometrického plánu č. 36531171-082/99, pre katastrálne územie Trávník, vyhotoveného Q. R. a Ing. Q. R. dňa 10.09.1999, autorizačne overeného Ing. Q. R. dňa 21.09.1999 a úradne overeného Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom pod č. 823/99. Žalobu odôvodnil tým, že uvedené nehnuteľnosti boli výlučným vlastníctvom Rádu svätého Benedikta a boli mu odňaté na základe rozhodnutia Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy číslo B-1762/48- I/D zo dňa 16. júna 1948. Dňa 02.02.2005 právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného I. v zmysle §5 zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam, na navrátenie vlastníctva k uvedeným nehnuteľnostiam. Právny predchodca žalobcu zároveň vypracoval návrh Dohody o vydaní nehnuteľností. O podanej výzve tiež upovedomil Odštepny závod Palárikovo, keďže predmetné nehnuteľnosti sa nachádzajú v rámci jeho územného obvodu. Vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam bolo odňaté bez náhrady úpravou pozemkového vlastníctva v zmysle pozemkových reforiem. Tieto skutočnosti preukazujú zápisnice z prevzatia lesného majetku veľkostatku - zvyškového statku zo dňa 01. októbra 1948 a zápisnica z prevzatia poľnohospodárskeho výkupu v jeho majetku zo dňa 19.09.1949, zápisnica o prevzatí majetku rádu pánom holandského opátstva do štátnej správy v zmysle výnosu povereníctva s MR pre školstvo a osvetu v Bratislave číslo 4067/45- VI zo dňa 05.04.1945, revíznym rozhodnutím zo dňa 15.05.1948 číslo 40746/48-IX /R-12 na základe, ktorého uvedený majetok preberá celý štát. Svoj právny nárok na navrátenie vlastníctva oprel o ustanovenie § 3 ods. 1 písm. c), ods. 3, § 4 ods. 1, § 5 ods. 3 Zákona č. 161/2005 Z. z..

2. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 10C/127/2005-341 zo dňa 14.06.2010 (v poradí prvým) žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok na vznik práva na vydanie nehnuteľností tiež z dôvodu, že žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaný v konaní. Po odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 6Co/256/2010- 426 zo dňa 07.12.2010 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 10C/127/2005-341 zo dňa 14.06.2010 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, z dôvodu, že súd 1. stupňa sa nevysporiadal so všetkými skutočnosťami uvádzanými žalobcom, s listinnými dôkazmi, nevykonala dostatočné dokazovanie výzva žalobcu a svoj názor vyslovil predčasne.

3. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 10C/127/2005-2005 zo dňa 30.09.2011 spojil konanie vo veci 10C/127/2005 na spoločné konanie s vecou vedenom na Okresnom súde Komárno pod spisovou značkou 10C/179/2006, predmetom, ktorého je vydanie nehnuteľných vecí na základe zákona číslo 161/2005 Z. z., účastníkmi konania sú totožné sporové strany, na strane navrhovateľa avšak už na základe žaloby zo dňa 07.09.2006 vo veci vedenej pod spisovou značkou 10C/179/2006 označený už ako Rímskokatolícka cirkev Bratislavsko- trnavská arcidiecéza, IČO: 0419702 so sídlom Hollého 10, Trnava, odporcu a predmetom konania je vydanie tých istých nehnuteľností pôvodne zapísaných Z. O. Z. Č. X a číslo 182 pre katastrálne územie Trávník.

4. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 10C/127/2005-1154 zo dňa 17.12.2015 zastavil konanie, z dôvodu, že z potvrdenia ministerstva kultúry Slovenskej republiky číslo MK-2975/2014-260 /19908 zo dňa 24.11.2014 súd zistil, že subjekt Rád svätého Benedikta bol dňom 24.11.2014 vyradený z evidencie právnických osôb. Jeho právny nástupca je Rímskokatolícka cirkev, Trnavská arcidiecéza. Vzhľadom na zánik žalobcu 1 a skutočnosť, že jeho právnym nástupcom je žalobca 2, ktorý v konaní 10C/179/2006 sa domáha reštitučného nároku totožného s nárokom uplatneným jeho právnym predchodcom vo veci 10C/127/2005 konanie o žalobe rádu svätého Benedikta stratilo opodstatnenie preto súd konanie vedené pod spisovou značkou 10C/127/2005 zastavil. Po odvolaniach žalobcov I. a II. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 5Co/273/2016- 1259 zo dňa 28.07.2017 rozhodol tak, že uznesenie súdu prvej inštancie

zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, z dôvodu jeho zmätočnosti a existencie rozporov uvedených v odôvodnení uznesenia ako aj na skutočnosť, že súd 1 inštancie opomenul, že ním uvádzané konania boli spojené do spoločného konania uznesením zo dňa 30.09.2011, ktoré je spoločne vedené pod spisovou značkou 10C/127/2005.

5. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 10C/127/2005-1807 zo dňa 02.12.2020 do konania namiesto pôvodného žalobcu v 1./ rade Rádu svätého Benedikta žalobcu Rímskokatolícka cirkev - Trnavská arcidiecéza, zároveň zamietol návrh pôvodného žalobcu v 1./ rade o prerušenie konania a pripustil zmenu petitu, v zmysle návrhu žalobcu II. zo dňa 03.08.2020. , súd má za to, že pôvodný žalobca 1) Rád svätého Benedikta v zmysle potvrdenia Ministerstva kultúry Slovenskej republiky zo dňa 24.11.2014, číslo MK-2975/2014-260/19908 bol vyradený z evidencie právnických osôb, ktoré zakladajú právnu subjektivitu cirkví a/ alebo náboženských spoločností. Súd mal za preukázané, že k vyradeniu Rádu svätého Benedikta z evidencie došlo na základe dekrétu mons. Jána Oroscha zo dňa 05.11.2014 číslo 8037/14 ako aj záverečného dokumentu o vysporiadaní majetku zrušeného Rádu svätého Benedikta so sídlom v Komárne zo dňa 05.11.2014. Z predmetných dokumentov, ako aj dekrétu Kongregácie pre inštitúty zasväteného života a spoločnosti apoštolského života zo dňa 13.11.2015 číslo 1742 1/1990, zároveň vyplýva, že právnym nástupcom po zrušenom rade svätého Benedikta je Rímskokatolícka cirkev Trnavská arcidiecéza, teda žalobca 2/, na ktorého prechádza všetok hnutelný a nehnuteľný majetok. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 12Co/50/2021- 2368 zo dňa 30.11.2021 odvolania žalobcu I. a žalovaného odmietol, pričom uviedol, právny režim cirkví a náboženských spoločností upravuje zákon č. 308/1991 Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkví a náboženských spoločností. Právna spôsobilosť je v § 4 ods. 3 tohto zákona upravená tak, že cirkvi a náboženské spoločnosti podľa tohto zákona sú právnické osoby. Zánik právnickej osoby je upravený v ustanovení § 20a Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa právnická osoba zrušuje dohodou, uplynutím doby alebo splnením účelu, na ktorý bola zriadená, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Právnická osoba zapísaná v obchodnom registri alebo v inom zákonom určenom registri zaniká dňom výmazu z tohto registra, ak osobitné zákony neustanovujú inak (ods. 1, ods. 2 tohto ustanovenia). V danej veci bol pôvodný žalobca 1/ - Rád svätého Benedikta v Komárne - Slovenská republika evidovaný v evidencii právnických osôb Ministerstva kultúry Slovenskej republiky a mal právnu subjektivitu s tým, že jeho právna subjektivita je odvodená od Rímskokatolíckej cirkvi. Z potvrdenia Ministerstva kultúry Slovenskej republiky zo dňa 24. novembra 2014 č. č. MK-2975/2014-260/19908 vyplýva, že Ministerstvo kultúry dňa 24. novembra 2014 vyradilo z evidencie právnických osôb subjekt: Rád svätého Benedikta so sídlom v Komárne - Slovenská republika, so sídlom Palatínova ul. č. 10-12, Komárno, IČO: 00 585 688, evidovaný od 28. apríla 1994 ako subjekt odvodzujúci svoju právnu subjektivitu od Rímskokatolíckej cirkvi v Slovenskej republike. Činnosť Rádu svätého Benedikta bola ukončená dekrétom Mons. R. I. č. 8037/14 zo dňa 5. novembra 2014. Právnym nástupcom sa stala Rímskokatolícka cirkev, Trnavská arcidiecéza, so sídlom Jána Hollého 10, Trnava, IČO: 00 419 702, v danej veci žalobca 2/. Žalobca 1/ výmazom z osobitného registra právnických osôb vedenom Ministerstvom kultúry SR ako právnická osoba v zmysle § 20a ods. 2 Občianskeho zákonníka zanikol, pričom jeho majetok podľa predložených listinných dôkazov prešiel na žalobcu 2/ (§ 20a ods. 3 Občianskeho zákonníka). Zánikom stratil Rád svätého Benedikta právnu subjektivitu a teda aj procesnú spôsobilosť byť účastníkom konania, preto nemôže v danej veci naďalej vystupovať ako žalobca 1/ a teda nie je ani oprávnenou osobou na podanie odvolania proti napadnutému uzneseniu.

6. Právny zástupca žalobcu doručil súdu niekoľko písomných podaní, najmä dňa 01.03.2021, 25.03.2021, 29.06.2021, 05.08.2021 a iné, v ktorých uviedol, že predmetom konania je reštitučný nárok žalobcu uplatnený podľa zákona č. 161/2005 Z.z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam. Pôvodne boli predmetom konania reštitučné nároky dvoch subjektov - žalobcu a Rádu svätého Benedikta, IČO: 00 585 688, Palatínova 10-12, Komárno, ktorý bol počas konania zrušený a jeho právnym nástupcom sa stal žalobca, teda žalobca vstúpil do konania aj na miesto Rádu sv. Benedikta, v podstate splynul so žalobcom a preto v konaní vystupuje ako oprávnená osoba a žalujúca strana už len žalobca. Ako prvý si uplatnil reštitučný nárok Rád sv. Benedikta výzvou zo dňa 02.05.2005, doručenou žalovanému dňa 27.05.2005. Doručenie je preukázané na poslednej strane výzvy uvedením pečiatky, dátumu a podpisu žalovaného čo svedčí o jeho osobnom prevzatí. Zároveň obálkou s odtlačkom poštovej pečiatky zo dňa 27.05.2005, ktorú adresuje žalovaný Rád sv. Benedikta vzápätí po obdržaní uvedenej výzvy. A tiež doručenie uvedenej výzvy preukazuje aj odpoveď žalovaného zo dňa 06.06.2005 na Výzvu Rádu sv. Benedikta, v ktorej sám žalovaný potvrdzuje, že výzvu o navrátenie vlastníctva obdržal dňa 27.05.2005.

Súčasťou/ prílohou uvedenej výzvy je aj návrh dohody o vydaní nehnuteľností vypracovaný zo strany Rádu sv. Benedikta. Vo výzve sú nehnuteľnosti označené katastrálnym územím, pozemkovoknižnou vložkou, geometrickými plánmi, jednotlivými číslami parcel ako aj ďalšími identifikátormi, ďalej je tam označený dôvod odňatia vlastníckeho práva a to rozhodnutie Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy č. B-1762/48- I/D zo dňa 16.06.1948, vyplývajúci z pozemkovoknižných vložiek a ako oprávnená osoba/ právny nástupca Rád sv. Benedikta. Keďže žalovaný nevyhovel výzve, Rád sv. Benedikta uplatnil svoje reštitučné nároky na príslušnom Okresnom súde návrhom na súd zo dňa 26.07.2005 na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam v zmysle Reštitučného zákona, doručeným súdu dňa 27.07.2005. Okrem toho podával žalovanému doručil výzvu zo dňa 06.09.2005 aj žalobca, táto mu bola doručená dňa 14.09.2005 a doručenie je preukázané doručenkou. Prílohami uvedenej výzvy boli aj O. Č.. X a O. Č.. XXX pre k.ú. Trávník, identifikácia parcel, špecifikácia parcel, LV č. XXX a potvrdenia o právnej subjektivite a IČO. Vo výzve sú nehnuteľnosti označené katastrálnym územím, pozemkovoknižnou vložkou, číslami parcel, identifikáciou parcel, aj podľa stavu v katastri nehnuteľností, ako aj ďalšími identifikátormi, ďalej je tam preukázané právne nástupníctvo žalobcu na základe územného princípu po zaniknutých, zrušených, zahraničných cirkevných právnických osobách a označený dôvod odňatia vlastníckeho práva (§ 3 ods. 1 písm. c) Reštitučného zákona, odňatím bez náhrady v zmysle zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy, prípadne aj z dôvodu § 3 ods. 1 písm. h) Reštitučného zákona s odkazom na pripojené pozemkovoknižné vložky. Následne žalobca podal žalobu zo dňa 07.09.2006, doručenú na Okresný súd Komárno dňa 13.09.2006, na podklade ktorej začalo súdne konanie na Okresnom súde pod sp. zn. 10C/179/2006. Žalobca po zrušujúcom uznesení krajského súdu podal spresnenie žalobného petitu zo dňa 08.04.2019, v ktorom zosúladi celkový petit žalujúcej strany a zaktualizoval ho tak, aby bol zapísateľný do katastra nehnuteľností (došlo k zápisu viacerých pozemkov na listy vlastníctva a pri niektorých sa zmenilo ich parcelné číslo alebo výmera). Žalobca preukázaval splnenie všetkých podmienok, ktoré Reštitučný zákon pre vydanie nehnuteľností a navrátenie vlastníckeho práva stanovuje. Reštitučná výzva a reštitučný dôvod v zmysle ust. § 5 ods. 1 Reštitučného zákona právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam si má uplatniť oprávnená osoba písomnou výzvou voči povinnej osobe do 30.4.2006, zároveň má v tejto lehote preukázať skutočnosti podľa § 3 - dôvody navrátenia vlastníctva. V zmysle uvedeného vyplýva, že Rád sv. Benedikta si právo na navrátenie nehnuteľností uplatnil výzvou u žalovaného včas a to dňa 27.05.2005, rovnako tak aj žalobca dňa 14.09.2005, kedy boli výzvy preukázateľne doručené žalovanému. Taktiež si svoje nároky uplatnili včas aj na súde, v lehote 12 mesiacov od doručenia písomnej výzvy podľa ust. § 5 ods. 3 Reštitučného zákona, keďže Rád sv. Benedikta podal návrh na súd dňa 27.07.2005 a žalobca dňa 13.09.2006. Čo sa týka identifikácie nehnuteľností vo výzve, v zmysle ustálenej súdnej praxe, v zmysle ktorej pre riadne uplatnenie práva postačovalo, ak vo výzve boli nehnuteľnosti identifikované odkazom na pozemkovoknižnú vložku a katastrálne územie (uznesenie NS SR sp. zn. 4 Cdo 247/2009, nález ÚS SR č.k. I. ÚS 12/2010 - 47, nález ÚS SR č.k. I. ÚS 206/2010 - 42, nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 42/2012, uznesenie NS SR sp. zn. 1 Cdo 48/2009 zo dňa 28.10.2010 v spojení s uznesením ÚS SR č.k. IV. ÚS 27/2012 - 19 zo dňa 19.01.2012). Aj Rád sv. Benedikta aj žalobca vo výzvach splnili požiadavku minimálnej konkretizácie nehnuteľností. Obaja nehnuteľnosti identifikovali číslom PKV a katastrálnym územím, dokonca nehnuteľnosti špecifikovali nad rámec zákonnej požiadavky prostredníctvom geometrických plánov, identifikácie nehnuteľností či aktuálneho zápisu na liste vlastníctva. Preukázanie reštitučného dôvodu v zmysle ust. § 3 Reštitučného zákona je opäť vykladané vyššie uvedenou ustálenou judikatúrou a to tak, že je postačujúci hoci aj len odkaz na dokument zapísaný v pozemkovoknižných vložkách, z ktorého bol tento dôvod zistiteľný. Vo Výzve Rádu bol označený dôvod odňatia vlastníckeho práva rozhodnutím Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy č. B-1762/48-I/D zo dňa 16.06.1948 vyplývajúcim z PKV. Vo výzve žalobcu bol označený dôvod odňatia vlastníckeho práva ako § 3 ods. 1 písm. c) Reštitučného zákona, odňatím bez náhrady v zmysle zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy, prípadne aj z dôvodu § 3 ods. 1 písm. h) Reštitučného zákona s odkazom na pripojené pozemkovoknižné vložky. V PKV č. 182, k.ú. Trávník sa uvádza pod bodmi 2B-4B, že podľa návrhov Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy sa poznamenalo, že nehnuteľností sú predmetom revízie podľa zák. č. 142/47 Sb., že tieto povereníctvo zamýšľa prevziať - návrh zo dňa 16.06.1948 B-1762/48- I/D, tiež že sa zavádza úradná správa, a v bode 5B sa uvádza, že došlo dňa 27.09.1961, č.d. 1349 podľa rozhodnutia Pôdohosp. odboru rady ONV k vkladu vlastníckeho práva v prospech čsl. štátnych lesov. V PKV č. 3, k.ú. Trávník sa v bode 57B - 59B poznamenáva, že nehnuteľnosti sú predmetom revízie podľa zák. č. 142/47 Sb., že Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy tieto zamýšľa prevziať - návrh zo dňa 16.06.1948 B-1762/48-I/D, že sa zavádza úradná správa a v bodoch 60B a 61B sa uvádza, že podľa rozhodnutia Odboru poľnohospodárstva a

lesného hospodárstva rady ONV č. Pôd 683/58 a nar. č. 142/47 Zb. sa nehnuteľnosti odpisujú, zapisujú do novej vložky. Ide teda o prevzatie nehnuteľností na základe pozemkovej reformy postupom podľa zákona č. 142/1947 Zb., čo predstavuje reštitučný dôvod podľa ust. § 3 ods. 1 písm. c) Reštitučného zákona. Žalobca zase výslovne uvádza, že ide o tento dôvod podľa § 3 ods. 1 písm. c) Reštitučného zákona a odkazuje na zápisy v PKV, zároveň uvádza aj prípadný reštitučný dôvod podľa ust. 3 ods. 1 písm. h) Reštitučného zákona a to prevzatie bez právneho dôvodu. Oba spôsoby vyjadrenia reštitučného dôvodu spĺňajú požiadavku preukázania reštitučného dôvodu a v oboch prípadoch je tento bez pochyb zistiteľný. Zároveň v oboch výzvach sú uvedené oprávnené osoby - v jednej Rád sv. Benedikta ako právny nástupca pôvodného vlastníka, odvodzujúci svoju právnu subjektivitu od žalobu a v druhej žalobca ako právny nástupca podľa územného princípu. Žalobca mal za to, že Výzva Rádu bola jasne a záväzne posúdená už odvolacím súdom ako súladná s Reštitučným zákonom a nie je dôvod sa opätovne tejto otázke (najmä včasnosti či kvalifikovanosti) venovať, keďže ide o záväzný názor nadriadeného súdu. Čo sa týka osobitne reštitučného dôvodu, len ohľadom neho bolo predložených množstvo listín dožiadaných z archívov katastra nehnuteľností, či iných archívov, z ktorých vyplýva nasledovné: Zápisnica z 02.06.1945 č. 9424/48, predmetom ktorej je prevzatie majetku rádu pannonhalmského opátstva do štátnej správy v zmysle výnosu Povereníctva SNR pre školstvo a osvetu v BA č. 4067/45-VI. z 05.04.1945, List Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy č. B-806/48-VI/D. z 09.03.1948, ktorým povereníctvo deklaruje a dáva návrh na poznamenanie do PKV, že majetky Rehole sv. Benedikta v Komárne v k.ú. Fiš (t.j. Trávník) sú predmetom revízie podľa zák. č. 142/47 Sb. (zápis v PKV č. 3 pod 57B a PKV č. 182 pod 2B), Rozhodnutie Ministerstva zemedelstva z 15.5.1948 č. 40476/48-IX/R-12, ktorým sa rozhodlo, že majetok Rehole sv. Benedikta podlieha revízii pozemkovej reformy a vyvlastňuje sa podľa zák. č. 142/1947, pokiaľ prevyšuje výmeru 50 ha, List povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy č. B-1762/48-I/D zo 16.06.1948 deklaruje, že Povereníctvo zamýšľa prevziať nehnuteľnosti v PKV č. 3 a 182 pre k.ú. Trávník a tento majetok je predmetom revízie podľa zák. č. 142/1947 Sb., zápis povolený súdom na liste č.d. 1502/48 (zápis v PKV č. 182 pod č. 3B a v PKV č. 3 pod č. 58B), Vyhláška Povereníctva č. B 1762/48-VI/D z 16.06.1948 o podávaní prihlášok o prídel pozemkového majetku podľa zák. č. 142/1947 Sb. na majetok, ktorý je vo vlastníctve Rehole sv. Benedikta, Rozhodnutie Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy č. A/IX-11281/1948-7/97 z 30.07.1948, ktorým sa na majetok Rehole sv. Benedikta v k. ú. Fiš (t.j. Trávník) uvaluje úradná správa v záujme zaistenia účinného výkonu ust. § 6 č. 142/47 Sb. (zápis v PKV č. 3 - 59B, v PKV č. 182-4B), Zápisnica napísaná dňa 07.08.1948 z Kancelárie hospod. správy rehole Sv. Benedikta v Trávniku, v ktorej sa konštatuje, že majetok Rehole sv. Benedikta podlieha revízii podľa zák. č. 142/47 Sb. Z pozemkovoknižných vložiek vyplýva, že v PKV č. 182 k. ú. Trávník je evidovaný ako pôvodný vlastník Hlavné opátstvo Rádu svätého Benedikta v Pannonhalme a v pozemkovoknižnej vložke č. 3 k. ú. Trávník je to Hlavné opátstvo, nazvané po Svätom Martinovi v Pannonhalma resp. obe spolu ako „Hlavné opátstvo v Pannonhalme“). Už z názvu je zrejmé, že ide o ten istý subjekt, tiež používanie viacerých názvov nebolo v danej dobe ničím nezvyčajným. Tomuto pôvodnému vlastníkovi boli nehnuteľnosti preukázateľne násilne odňaté štátom na základe pozemkovej reformy podľa zák. č. 142/1947 Sb. v rozhodnom období, t.j. od 08.05.1945 do 01.01.1990. Právnym nástupcom po pôvodnom pozemkovoknižnom vlastníkovi je žalobca- Rímskokatolícka cirkev-Trnavská arcidiecéza to v zmysle príslušných konštitúcií a dokumentov: 1) Konštitúcia Qui divino, ktorou pápež Pavol VI. dňa 13. decembra 1977 povýšil Trnavskú apoštolskú administratúru na stupeň diecézy a zároveň ju vyzdvihol na hodnosť metropolitného sídla s obvyklými privilégiami. 2) Konštitúcia Praescriptionum sacrosancti zo dňa 30.decembra 1977, ktorou rozhodol pápež o novom cirkevnom usporiadaní diecéz na území vtedajšej Československej socialistickej republiky; „(...) Preto s úmyslom, aby nijaká časť územia Československej socialistickej republiky nepatrila pod právomoc biskupa sídliačeho mimo jej hraníc a aby sa nijaká cirkevná územná jednotka so sídlom v onom štáte nerozkládala za hranicami príslušného teritória, ustanovujeme takto. (...)“, 3) potvrdenie Štátneho sekretariátu Svätej Stolice - Oddelenie pre vzťahy so štátmi zo dňa 01.10.2011 číslo 3981/11/RS. Svätá Stolica týmto potvrdila, že „osem súčasných cirkevných právnických osôb latinského obradu s územnou pôsobnosťou v Slovenskej republike, čiže Bratislavská, Trnavská, Košická arcidiecéza a Nitrianska, Banskobystrická, Žilinská, Rožňavská a Spišská diecéza sú legitímnymi vlastníkami hnuťelného a nehnuteľného majetku, ktorý sa v súčasnosti nachádza na ich území a ktorý predtým patril cirkevným právnickým osobám s územnou pôsobnosťou v Maďarsku, a to konkrétne Ostrihomskej arcidiecéze, Diecéze Gyôr, Územnému Opátstvu v Pannonhalme alebo iným maďarským cirkevným právnickým osobám, ako Ostrihomská kapitula, Ostrihomský seminár, Egerská kapitula, Gyôrska kapitula, Opátstvo Najsvätejšieho Spasiteľa v Lekeri, Opátstvo Blahoslavenej Panny Márie v Zirci a Prepozitúra sv. Michala Archanjela v Csorne.“, 4) kánon 215 § 1 CIC 1917 podľa ktorého. „Výlučne najvyššej cirkevnej moci

prináleží ustanoviť, zmeniť, rozdeliť, spojiť, zrušiť cirkevné provincie, diecézy, opátstva alebo prolatúry nullius, apoštolské vikariáty, apoštolské prefektúry.“ Najvyššou cirkevnou mocou je Rímsky veľkňaz, pápež. Z jeho rozhodnutia sa uskutočňovalo aj nové usporiadanie diecéz. Dňa 31. marca 1995 došlo k zmene názvu Trnavskej arcidiecézy na Bratislavsko-Trnavskú arcidiecézu. Apoštolskou konštitúciou Slovaciae Sacrorum Antistites Jeho Svätosti pápeža Benedikta XVI. datovanou 14. februára 2008 Prot. N. 621/2003 bola vyhlásená územná reorganizácia Rímskokatolíckej cirkvi na Slovensku. Právnym nástupcom Bratislavsko-trnavskej arcidiecézy sa na území vymedzenom apoštolskou konštitúciou, t.j. okrem iného aj na území dekanátu Komárno, stala Trnavská arcidiecéza. Na základe toho došlo k zámene účastníka na strane žalobcu z Rímskokatolíckej cirkvi, Bratislavsko-trnavskej arcidiecézy na Rímskokatolícku cirkev, Trnavskú arcidiecézu. Vyššie uvedené konštitúcie a potvrdenia sú v súlade aj so zmluvou Modus Vivendi uzavretou v roku 1928 medzi Československou republikou a Svätou stolicou, v ktorej sa zmluvné strany okrem iného dohodli na tom, že hranice diecéz na území Československa sa budú kryť so štátnymi hranicami: „...žiadna časť Československej republiky nebude podriadená ordinárovi, ktorého sídlo je za hranicami Československého štátu a rovnako žiadna československá diecéza nebude presahovať štátne hranice...“. Rovnako uznesenie Konferencie biskupov Slovenska zn. 77/1995/KBS zo dňa 14.9.1995, ktorým Konferencie biskupov Slovenska rozhodla, že „nehnutelnosti, ktoré sú zapísané na Rímskokatolícku cirkev bez uvedenia farnosti alebo biskupstva, vedené na rímskokatolícke školy, sirotince, zrušené rády, spolky a iné cirkevné organizácie, preukazuje, že patria do vlastníctva toho biskupstva, na území ktorého sa nachádzajú. Žalobca má za to, že Výzvu Rádu je potrebné akceptovať ako výzvu podanú oprávnenou osobou, právnym nástupcom Rádu sv. Benedikta je žalobca a žalobcu po jeho zrušení je treba považovať za jedinú oprávnenú osobu, čiže je splnená aj podmienka aktívnej vecnej legitímácie. Napokon účelom reštitúcie je navrátiť cirkvi v minulosti neprávom odňatý majetok, čoho naplnenie v danom prípade treba sledovať a čo dávame do popredia. O pasívnej vecnej legitímácii žalovaného niet žiadnych pochyb. Podľa ust. § 4 ods. 1 Reštitučného zákona je povinnou osobou právnická osoba, ktorá nehnuteľnosti vo vlastníctve štátu spravuje ku dňu účinnosti Reštitučného zákona. Pasívna legitímácia žalovaného v tomto spore je teda založená samotným Reštitučným zákonom ako lex specialis, ktorý obsahuje zákonnú delegáciu a zákonné zmocnenie udelené správcovi nehnuteľností vo vlastníctve štátu konať v mene štátu vo veciach navrátenia nehnuteľností v zmysle Reštitučného zákona. Žalované nehnuteľnosti boli a aj sú vedené na listoch vlastníctva č. 146 a 601 pre k. ú. Trávnik v prospech vlastníctva Slovenskej republiky a v správe žalovaného. V tejto súvislosti žalobca poukázal na konštantnú judikatúru podporujúcu uvedený záver, napr. uznesenie NS SR č.k. 1Cdo/48/2009 z 28.10.2010, v ktorom NS SR okrem iného skonštatoval: „... z uvedeného reštitučného zákona (č. 161/2015 Z.z.) nemožno vyvodit' iný záver ako ten, že uvedená právnická osoba (ktorá vec vo vlastníctve Slovenskej republiky spravuje alebo drží) je pasívne vecne legitimovaná v spore o nárokoch oprávnenej osoby na súde.“ Žalovaný jednoznačne je povinnou osobou v zmysle Reštitučného zákona a má pasívnu vecnú legitímáciu v konaní. Spôsobilý predmet vydania napokon je splnená aj podmienka spôsobilého predmetu vydania. Nehnuteľnosti, vydania ktorých sa žalobca v konaní domáha, sú pozemky, ktoré buď priamo sú evidované ako lesné pozemky, alebo síce sú evidované druhovo inak, ale nepochybne sú súčasťou lesného pôdneho fondu. Podľa § 2 ods. 1 písm. c) Reštitučného zákona je možné vydať a navrátiť vlastnícke právo o. i. k nehnuteľnostiam, ktoré tvoria lesný pôdny fond, hospodárske stavby a ostatné stavby súvisiace s ním. V zmysle § 3 ods. 3 Reštitučného zákona sa s lesnými pozemkami vydajú aj investičné lesné cesty alebo ich časti podľa osobitného predpisu vybudované z prostriedkov štátu. Ďalej je podstatné uviesť, že nie je rozhodujúce, pod akým druhom sú pozemky evidované v katastri nehnuteľností, ale rozhodujúci je ich skutočný stav a druh, ktorý v danom prípade spadá pod ust. § 2 ods. 1 písm. c) Reštitučného zákona - pozemky lesného pôdneho fondu. Je nepochybné, že v danom prípade nie je rozhodujúce označenie druhu pozemku v katastri nehnuteľností, keďže zákonodarca neviazal vydanie pozemkov na formálny údaj v katastri nehnuteľností, ale na reálny stav, teda či ide o pozemky, ktoré sú súčasťou lesného pôdneho fondu alebo s ním súvisia. V tomto prípade je daná podmienka splnená. Ide o nehnuteľnosti, ktoré spolu tvorili pôvodnú usadlosť a aj do dnešného dňa tvoria lesný pôdny fond. Žalobca uvedené preukazoval ortofotomapami parciel a potvrdením geodeta zo dňa 09.05.2013, z ktorého vyplýva, že ide o zalesnené pozemky. Po pripustení zmeny žalobcu v 1. rade a pripustení spresnenia petitu uznesením č.k. 10C/127/2005-1807 zo dňa 02.12.2020 žalobca požiadal geodeta o odborné vyjadrenie k stavu/druhu všetkých žalovaných pozemkov, ktoré sú evidované inak ako lesné pozemky alebo trvalé trávnaté porasty. Žalobca súdu predložil odborné vyjadrenie geodetickej spoločnosti MENSOR, s.r.o. zo dňa 15.01.2021 a spolu s tým aj ortofotomapy všetkých týchto parciel. Z predkladaných dokumentov vyplýva, že pozemky evidované ako vodná plocha, ostatná plocha či zastavaná plocha a nádvorie sú prevažne zarastené stromami, kríkmi, trávou, príp. cez ne vedie poľná alebo panelová cesta, čo je plne súladné

so znením Reštitučného zákona. Na niektorých pozemkoch sa nachádzajú malé vodné plochy, mokrade alebo vyschnutý jarok či vyschnuté Klížske rameno, ktoré sú situované v rámci/ v strede hustých lesov, sú štandardnou súčasťou lesa; niet dôvodu, prečo by nemali byť spôsobilé vydania. Na dvoch parcelách (č. 729/2 a 729/3) sa nachádzajú hosp. stavby - evidované ako včelársky dom a manipulačný dom - ktoré predstavujú bežné hosp. stavby spojené s obhospodarovaním lesov, čo taktiež spadá pod ust. § 2 ods. 1 písm. c) Reštitučného zákona - hosp. stavby a ostatné stavby súvisiace s lesným pôdnym fondom. Máme za preukázané, že všetky žalované nehnuteľnosti sú spôsobilými predmetmi vydania v zmysle ust. § 2 ods. 1 písm. c) Reštitučného zákona. K námietke žalovaného, že pri niektorých žalovaných pozemkoch uvedených na liste vlastníctva pod kódom č. 108 je v katastri nehnuteľností zápis chráneného vtáčieho územia a k čomu súd vyžiadal od Okresného úradu Komárno listiny, na základe ktorých k zápisu došlo a to listiny pod č. Z-5705/14, tieto listiny preukazujú proces zápisu do katastra nehnuteľností, ktorý nemá výpovednú hodnotu pre súdne konanie. Ani samotné chránené vtáčie územie nie je relevantné z pohľadu spôsobilosti vydania nehnuteľností, pretože netvorí prekážku vydania. V zmysle zákona „chránený areál“ a „chránené vtáčie územie“ sú svojím obsahom rozdielne, pričom iba „chránený areál“ vydaniu nepodlieha. Všeobecné súdy popísali podstatný význam danému stupňu ochrany bez zohľadnenia druhu chráneného územia. Takýto zužujúci výklad citovaného ustanovenia je ústavne neudržateľný. Keďže znenie zákona o ochrane prírody na viacerých miestach výslovne počítá s vlastníctvom nehnuteľností súkromných osôb, niet zákonného dôvodu, aby cirkev a náboženské spoločnosti boli z takéhoto vlastníctva vylúčené. Povinnosti vlastníka súvisiace s ochranou prírody v takýchto prípadoch vymedzuje priamo zákon, vrátane sankcií v prípade ich porušenia. Je zrejmé, že chránené vtáčie územie ako také nespadá pod výnimky z vydania nehnuteľností v zmysle ust. § 6 Reštitučného zákona. Okrem toho vlastníctvo takýchto nehnuteľností nie je vylúčené z vlastníctva súkromných osôb, preto niet dôvodu, prečo by cirkvi takéto nehnuteľnosti nemohli byť navrátené. Námietku žalovaného v tomto smere žalobca považoval za neopodstatnenú. K spätnej identifikácii žalovaných nehnuteľností žalovaný vo svojom písomnom podaní zo dňa 14.12.2020 predniesol v rámci návrhov na vykonanie dokazovania aj návrh na vykonanie spätnej identifikácie nehnuteľností nárokových na vydanie. Za účelom podrobnej spätnej identifikácie žalovaných nehnuteľností, označených v poslednom spresnení žalobného návrhu zo dňa 08.04.2019, ktorý bol súdom pripustený uznesením č.k. 10C/127/2005 - 1807 zo dňa 02.12.2020, žalobca pre urýchlenie a zjednodušenie konania obrátil na geodetickú spoločnosť MENSOR, s.r.o. Geodetická spoločnosť spracovala prehľad parciel v dokumente označenom ako „Porovnanie parciel žiadaných o vydanie v súdnom spore 10C/127/2005“ zo dňa 08.03.2021, v ktorom vychádzala z poslednej pripustenej zmeny žalobného návrhu a porovnávala ju so znením žalobného návrhu v uznesení súdu zo dňa 17.12.2009 č.k. 10C/127/2005 - 309 a s pozemkovoknižnými parcelami. Z porovnania parciel je tak možné jednoznačne identifikovať aktuálny žalobný návrh spätne s priebežne vykonanými zmenami petitu, až po výzvy, teda až po stav v PKV. Z uvedenej identifikácie tak nepochybne vyplýva, že predmetom konania boli stále tie isté parcely, pôvodne zapísané v PKV č. 3 a 182 pre k.ú. Trávník. Zo strany súdu bola zabezpečená spätná identifikácia parciel spracovaná Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom zo dňa 31.12.2020 pod č. K2-677/2020. Táto identifikácia porovnáva aktuálny stav podľa listu vlastníctva č. 146 s pozemkovoknižnými parcelami, nie sú v nej však obsiahnuté všetky parcely, ktoré sú predmetom tohto konania a rovnako nezohľadňuje stav podľa geometrických plánov, ktoré sú kľúčové pre spresnenia petitov. Avšak, medzi identifikáciou Okresného úradu Komárno a Porovnaním parciel je v prevažnej časti zhoda (t.j. v časti spätnej identifikácie parciel registra ČKN s PK parcelami), čo rovnako svedčí o správnosti spätnej identifikácie spracovanej geodetickou spoločnosťou. Geodetická spoločnosť jednotlivé parcely detailne preskúmala podľa ich grafického vyhotovenia, pričom vychádzala z pôvodných geometrických plánov ako najvyššej formy identifikácie, z exaktných údajov katastra nehnuteľností, pozemkovoknižných vložiek, ako aj z pôvodných máp a doložených identifikácií.

7. Právny zástupca žalovaného doručil súdu niekoľko písomných podaní, najmä dňa 04.03.2021, 14.05.2021, 31.05.2021, 05.08.2021 a iné, v ktorých uviedol, že geometrické plány, ktoré mali byť prílohou žaloby a základným podkladom pre rozhodnutie vo veci samej neboli vôbec jej súčasťou. Žaloba na tieto plány len slovné odkazovala a žalovaný ich dostal do dispozície až záverom roka 2020, čo je predstavuje dobu 15 rokov od podania žaloby, po ktorú nebolo možné ani len hypoteticky uvažovať o zmiernom skončení sporu, nakoľko tu absentoval dokument podstatný pre posúdenie nároku. Geometrické plány pritom predstavovali jediný prostriedok identifikácie nehnuteľností ktorých navrátenia sa žalobcovia domáhali. Navyše dôkazná povinnosť ohľadom predloženia geometrických plánov zaťažovalo stranu žalobcov, ktorí sa síce na tieto plány odvolávali ale do súdneho konania ich nepredložili v prekluzívnej lehote na podanie žaloby. Nárok na navrátenie vlastníctva tak bol v zákonom stanovenej lehote uplatnený neurčitým a nepreskúmateľným spôsobom, pretože celý žalobný návrh

(petit) bol formulovaný odkazom na geometrické plány, ktoré žalobca (Rád sv. Benedikta) nedoručil spolu so žalobou v lehote podľa § 5 ods. 3 zákona č. 161/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov. Žalovaný ďalej uvádza, že vo veci sp. zn. 10C/127/2005 a veci sp. zn. 10C/179/2006 sa neriešili totožné pozemky. Práve naopak, po procesnom spojení vecí, nebol presne vymedzený predmet konania (neboli presne vymedzené pozemky, ktoré majú byť po spojení vecí vydané), a súd sa mal prioritne vyrovnáť s touto otázkou. Na túto skutočnosť navyše poukázal aj odvolací súd, ktorý sám uviedol, že žalobné návrhy neboli zhodné a preto je potrebné venovať zvýšenú pozornosť porovnaniu pôvodných petítov (v rámci dvoch pôvodne samostatných konaní) s novým petitom. Vo vzťahu k označeniu dôvodu odňatia vlastníckeho práva vo výzve Rádu poukazujeme na to, že žalobca nepresne cituje dôvod odňatia uvádzaný vo výzve Rádu Sv. Benedikta. Vo výzve Rádu je priamo uvedené, že: „Vyššie uvedené nehnuteľnosti boli Rádu svätého Benedikta odňaté na základe rozhodnutia Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy č. B-1762/48-I/D zo dňa 16.06.1948“. Rád Sv. Benedikta v súvislosti s označením dôvodu odňatia vlastníckeho práva neodkazuje ani na PKV, a ani na zákonné ustanovenie upravujúce dôvody navrátenia vlastníctva. Žalobca poukazuje na súdnu prax, ktorá síce ustálila, že postačuje aj len odkaz na dokument zapísaný v PK vložkách, z ktorého bol tento dôvod zistiteľný, žalobca však opomenula, že je zároveň vo výzve potrebné označiť reštitučný dôvod aspoň odkazom zákonné ustanovenie, podľa ktorého si uplatňujú svoje právo. A tak, ako uvádzame vyššie, vo výzve Rádu Sv. Benedikta sa nikde nenachádza aspoň odkaz na zákonné ustanovenie, z ktoré by bolo zrejme, na základe akého dôvodu sa domáhajú navrátenia vlastníckeho práva. Výlučne zmienka o Rozhodnutí Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy nestačí v tomto prípade na preukázanie dôvodu odňatia vlastníckeho práva. V tejto veci mal žalovaný I. za to, že Rád sv. Benedikta v prekluzívnej lehote, ale ani počas celého konania nepreukázal žiadnym dokumentom a ani odkazom na právotvorný zápis v pozemnoknižnej vložke, že došlo k prechodu vlastníctva na štát v rozhodnom období, teda neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k uplatnenému nároku. Za zásadnú považoval skutočnosť, že Rád sv. Benedikta ako dôvod navrátenia výslovne označil rozhodnutie Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy č. B-1762/48-I/D zo dňa 16. júna 1948. Týmto rozhodnutím však nedošlo k odňatiu vlastníckeho práva oprávnenej osobe a došlo len k začatiu prídelového pokračovania podľa vládneho nariadenia č. 1/1948 Sb. V znení vládneho nariadenia č. 90/1948 Sb., a na základe tohto rozhodnutia bola zároveň vyznačená poznámka zamýšľaného prevzatia (zápis pod B 58, PKV č. 3, k.ú. Trávnik). Ani v poradí ďalšie zápisy v PKV č. 3, k. ú. Trávnik pod radovými číslami B 59, B 60 a B 61 neobsahujú skutočnosti relevantné v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z., a nie je z nich možné zistiť dôvod na navrátenie vlastníctva. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že Rád sv. Benedikta vo svojej výzve a v prekluzívnej lehote neoznačil žiadny dôvod navrátenia vlastníctva. Rozhodnutie, ktoré označil ako reštitučný dôvod, v skutočnosti nebolo rozhodnutím, ktorým by došlo k odňatiu alebo prevodu vlastníctva. Zo zápisov v PKV č. 3 pre k.ú. Trávnik vôbec nie je možné zistiť konkrétny titul odňatia nehnuteľností a identifikovať reštitučný dôvod. Pri posudzovaní výziev na navrátenie vlastníckeho práva nie je možné úplne rezignovať na požiadavku korektného označenia reštitučného dôvodu, to aspoň prostredníctvom odkazu na príslušnú pozemnoknižnú vložku, ktorá však v takom prípade musí obsahovať zápisy priamo preukazujúce skutočnosti podľa § 3 zákona č. 161/2005 Z. z.. Oprávnená osoba musí preukázať reštitučný dôvod (§ 3 zák. č. 161/2005 Z. z.) v lehote do 30.04.2006, inak právo na navrátenie vlastníctva zaniká. V posudzovanej veci nebol v prekluzívnej lehote preukázaný reštitučný dôvod ani len odkazom na pozemnoknižnú vložku (zápisy v PKV č. 3 takýto dôvod neobsahujú), navyše ako dôvod odňatia označila oprávnená osoba rozhodnutie z pohľadu reštitúcie irelevantné. Tieto skutočnosti spôsobili zánik práva na navrátenie vlastníctva. Z ďalšiu zásadnú skutočnosť žalovaný I. považoval, že Rád sv. Benedikta neuviedol vo svojej výzve dôvod navrátenia odkazom na príslušné ust. § 3 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z., a neuviedol dôvod navrátenia ani odkazom na právotvorný zápis v pozemnoknižnej vložke, ale ako dôvod navrátenia výslovne označil len rozhodnutie Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy č. B-1762/48-I/D zo dňa 16. júna 1948. V bode (19) odkazuje žalobca na viaceré listiny, ktoré majú preukazovať dôvod na navrátenie vlastníctva, úplne však opomína skutočnosť, že tento dôvod mal byť preukázaný v lehote do 30.04.2006. Výzva Rádu sv. Benedikta a ani zápisy v pozemnoknižnej vložke č. 3, pre k. ú. Trávnik žiadny dôvod podľa § 3 zákona č. 161/2005 Z. z. neobsahovali a ani na žiadny dôvod neodkazovali. Právny zástupca žalobcu uviedol, že nemôže byť pochýb o tom, že predmetné nehnuteľnosti boli predmetnom pozemkovej revízie podľa zák. č. 142/1947 Sb. a ak rozhodnutie ONV odbor poľnohospodárstva č. 7667/61 z 01.09.1961, evid. Pod č.d. 1349/61 z 27.09.1961 uvádza, že ide o konfiškáciu podľa nar. č. 104/45 Zb. ide výlučne o chybu v písaní. Okrem tohto, že Rád sv. Benedikta vo svojej výzve ani len odkazom na PKV nepreukázal dôvod navrátenia vlastníctva podľa zákona č. 161/2005 Z. z., tu v zmysle Rozhodnutia ONV odbor poľnohospodárstva č. 7667/61 z 01.09.1961,

evid. Pod č.d. 1349/61 z 27.09.1961 existuje aj ďalšia dôležitá skutočnosť, ktorá potenciálne vylučuje navrátenie vlastníctva, in concreto sa jedná o konfiškáciu podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Zb. o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa. Odkaz na konfiškáciu nie je možné zľahčovať tým, že sa jedná o chybu v písaní, pričom je to práve RKC TA, kto nesie dôkazné bremeno ohľadom preukázania, že sa v danom prípade nejednalo o konfiškáciu. V rozhodnom období bolo Rád Sv. Benedikta možné považovať za maďarský cirkevný subjekt, v plnom rozsahu riadený občanom maďarskej národnosti, pričom až doposiaľ platí že predstavený Rádu sídli v Maďarsku. Aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu právny zástupca žalovaného vyslovene odmieta. Žalovaný nemôže byť považovaný za aktívne legitimovaný subjekt, preto že nepreukázal neprerušenu líniu právneho nástupníctva a titul právneho nástupníctva po Hlavnom opátstve Rádu sv. Benedikta v Pannonhalme. Právny zástupca žalobcu I. tvrdí, že Rád Sv. Benedikta bol zrušený a jeho právnym nástupníkom je žalobca I. Túto skutočnosť preukazuje listinami, in concreto (a) potvrdením Ministerstva kultúry Slovenskej republiky zo dňa 24.11.2014 číslo MK-2975/2014-260/19908, ktorým bol Rád svätého Benedikta vyradený z evidencie cirkevných právnických osôb; (b) dekrétom mons. Jána Oroscha zo dňa 05.11.2014 číslo 8037/14; (c) dekrétom Kongregácie pre inštitúty zasväteného života a spoločnosti apoštolského života zo dňa 13.11.2015 číslo 1742 1/1990. Samotný Rád Sv. Benedikta predložil obsiahle vyjadrenie k otázke nemožnosti jeho zrušenia len na základe vyradenia z evidencie cirkevných právnických osôb, osobitne ak bolo založené len na dekréte mons. Jána Oroscha zo dňa 05.11.2014 číslo 8037/14, ktorý bol vyhlásený za neplatný na základe stanoviska Kongregácie pre inštitúty zasväteného života a spoločnosti apoštolského života zo dňa 19.01.2015 číslo protokolu 17421/90, ktorá ma pre tento prípad postavenie kompetentnej cirkevnej vrchnosti a zároveň inštitúcie oprávnenej prijímať a rozhodovať o rekurzoch v statusových veciach cirkevných právnických osôb. Je nutné sa plne s týmto tvrdením stotožniť, keď v Kán. 120 § 1. Kódexu kánonického práva 1983 (CIC) sa uvádza, že: „Právnická [cirkevná] osoba je svojou povahou trvalá, zaniká však, ak ju kompetentná vrchnosť zákonne zruší, alebo ak počas sto rokov nevyvíja činnosť“. Podľa Kán. 584 CIC „Zrušenie inštitútu zasväteného života prislúcha iba Apoštolskej stolici, ktorej je tiež rezervované rozhodovanie o jeho časných majetkoch.“ Zo stanoviska Kongregácie z dňa 19.01.2015 jasne vyplýva, že dekrét mons. Oroscha, trnavského arcibiskupa je neplatný a z citovaných ustanovení Kódexu kánonického práva, vyplýva nepochybný záver, že cirkevnú právnickú osobu môže zrušiť len kompetentná cirkevná vrchnosť, ktorou je v tomto prípade Apoštolská stolica, ktorá jediná je oprávnená rozhodnúť vo veciach majetkového nástupníctva. V statusových otázkach cirkevných právnických osôb je nutné postupovať podľa noriem kánonického práva a nie je ich možné opomenúť a aplikovať výlučne slovenské právo. Na základe uvedeného platí, že Rád Sv. Benedikta nemohol byť zrušený len na základe aktu Ministerstva kultúry SR, ktorým došlo k jeho vyradenia z evidencie cirkevných právnických osôb. Rovnako sa tak nemohlo stať ani na základe dekrétu mons. Oroscha, ktorý nie je vo vzťahu k žalobcovi I. kompetentnou cirkevnou vrchnosťou a jeho dekrét bol priamo Kongregáciou označený za neplatný. Ministerstvo kultúry SR a ani mons. Orosch, trnavský arcibiskup navyše neboli kompetentní rozhodnúť ani ohľadom majetkového nástupníctva po Ráde Sv. Benedikta, čo priamo vyplýva z vyššie citovaného Kán. 584 CIC. Z listín predložených v tomto súdnom konaní nie je možné bez odôvodnených pochybností vyvodiť, že Rád Sv. Benedikta zanikol a jeho právnym nástupcom je žalobca I. O právnom nástupníctve a majetkovoprávných otázkach pojednáva jediná predložená listina, ktorou je Záverečný dokument o vysporiadaní majetku zrušeného Rádu svätého Benedikta so sídlom v Komárne - Slovenská republika, IČO: 00 585 688. Táto listina je založená na Dekréte mons. Jána Oroscha č. 8037/14 zo dňa 5.11.2014, ktorý bol vyhlásený za neplatný na základe stanoviska Kongregácie pre inštitúty zasväteného života a spoločnosti apoštolského života zo dňa 19.01.2015 číslo protokolu 17421/90, ktorá ma pre tento prípad postavenie kompetentnej cirkevnej vrchnosti a zároveň inštitúcie oprávnenej prijímať a rozhodovať o rekurzoch v statusových veciach cirkevných právnických osôb. Stanovisko Kongregácie zo dňa 19.01.2015 číslo protokolu 17421/90 potvrdzuje, že mons. Ján Orosch nemal kompetenciu na zrušenie Rádu Sv. Benedikta a nebol ani oprávnený vyporiadať jeho majetok a rozhodovať o právnom nástupníctve. Kongregácia pre inštitúty zasväteného života a spoločnosti apoštolského života je v danom prípade jedinou kompetentnou cirkevnou vrchnosťou oprávnenou zrušiť Rád Sv. Benedikta a zároveň určiť právneho nástupníka. Dekrétom Kongregácie č. 17421/1990 zo dňa 13.11.2015 bola zrušená Benediktínska komunita v Komárne avšak bez toho, aby došlo k vysporiadaniu (likvidácii) majetku zrušeného subjektu, alebo k určeniu konkrétneho univerzálneho právneho nástupcu vo veciach majetkových. Žalovaný považuje za osobitne dôležité, že ani Dekrét Kongregácie pre inštitúty zasväteného života a spoločnosti apoštolského života zo dňa 13.11.2015 číslo protokolu 17421/90 nebol Rádu Sv. Benedikta doručený stanoveným spôsobom a nenadobudol tak účinnosť. Rovnako dôležitou je aj skutočnosť, že v Dekréte zo dňa

13.11.2015 nebol určený jeho vykonávateľ. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že žalobca I. na strane jednej svoju aktívnu legitimitáciu odvádza od pôvodného vlastníka uvedeného v pozemnoknižnej vložke, kde sa mal stať právnym nástupcom pôvodného pozemnoknižného vlastníka už na základe Konštitúcie Qui divino v roku 1977 a na strane druhej zároveň odkazuje, že k jeho nástupníctvu po Ráde sv. Benedikta malo dôjsť na základe potvrdenia Ministerstva kultúry SR v roku 2014. Ak žaloba I. odvodzoval svoje právne nástupníctvo na základe Konštitúcií Qui divino z roku 1977, dovoľáva sa územného nástupníctva po Ráde sv. Benedikta so sídlom v Panonhalme, nakoľko v danom období Rád Sv. Benedikta so sídlom v Komárne de lege nejestvoval. Pokiaľ k univerzálnemu nástupníctvu žalobcu malo dôjsť na základe územného princípu podľa Konštitúcií Qui divino z roku 1977, potom si mal žalobca priamo aj uplatniť reštitučné nároky, ktoré si však v tomto prípade v prekluzívnych lehotách uplatnil výlučne Rád sv. Benedikta so sídlom v Komárne. Žalobca sa svojou účelovou argumentáciou usiluje prispôbiť tvrdenia o právnom nástupníctve obsahu listín, ktoré boli ohľadom nástupníctva doložené do konania. Ak žalobca, že je priamym právnym nástupcom Rádu Sv. Benedikta so sídlom v Panonhalme na základe Konštitúcií Qui divino v roku 1977, neuplatnil si výzvu riadne a včas tak, ako to vyžaduje Reštitučný zákon. V prípade takéhoto posúdenia nástupníctva by totiž bola oprávnenou osobou priamo Rímskokatolícka cirkev Trnavská arcidiecéza a nie Rád sv. Benedikta so sídlom v Komárne. K spôsobilosti predmetu vydania právny zástupca žalovaného uviedol, že predmet vydania nepovažuje za spôsobilý byť predmetom vydania. Poukázal na ustanovenie § 70 ods. 1 Katastrálneho zákona, podľa ktorého údaje katastra uvedené v § 7, teda i údaje o druhoch pozemkov, sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak. V prípade pochybností o správnosti údajov evidovaných v katastri je pritom možné ich opraviť zákonom stanoveným postupom. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 1Sžr 76/2011 zo dňa 06. 03. 2012 vyplýva nasledovné: „Konanie o oprave chýb v katastrálnom operáte (písm. a/ a § 22 ods.1) je osobitným opravným prostriedkom zameraným v zmysle imperatívu § 18 ods. 2 písm. c) cit. zákona na výkon riadnej správy evidenčných údajov a informácii vrátane obnovenia hodnovernosti (§ 70 zák. č. 162/1995 Z.z.) a tým aj záväznosti údajov katastra po zistení, že to, čo správa katastra zapísala, nezodpovedá tomu, čo nepochybne zmluvná strana chcela svojou vôľou prejsť. Obnovenie hodnovernosti sa dosahuje na základe zásady súčinnosti s dotknutými subjektmi odstránením rozporov medzi preverenými údajmi a informáciami z návrhu vrátane zmluvy a dotknutými údajmi katastrálneho operátu, a to aj prostredníctvom využitia výkladových pravidiel občianskeho alebo obchodného práva.“ Z citovaného vyplýva, že v prípade, ak by sa ukázal nesúlad medzi zapísanými údajmi a skutočným stavom, túto chybu môže opraviť katastrálny orgán v správnom konaní, konkrétne v konaní o oprave chýb v katastrálnom operáte. To potvrdzuje aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 1 Sžr 42/2014 zo dňa 13. 01. 2015, ktorý hovorí, že „nakoľko iba katastrálny orgán je oprávnený na vykonávanie zápisov práv k nehnuteľnostiam (§ 4 v spojení s § 18 ods. 2 písm. b/), je potom iba on zodpovedný za ich správnosť, tzn. hodnovernosť a záväznosť údajov katastra (§70), a následne je povinný bezodkladne odstrániť oprávnene namietané chyby údajov (rozpory) zapísané u nehnuteľností.“ V prípade takejto nezhody informácii zapísaných v katastri nehnuteľností tieto aj bez návrhu opraví príslušný Okresný úrad, Katastrálny odbor a to v súčinnosti s vlastníkmi, avšak len v prípade ak ide o chyby, ktoré spôsobil svojou činnosťou samotný okresný úrad, teda chyby v písaní či počítaní, no to tiež len v prípade, ak „sú v rozpore s rozhodnutím o povolení vkladu, verejnou listinou alebo s inou listinou, na základe ktorej bol vykonaný zápis do katastra“ ako to upravuje ustanovenie § 59 ods. 1 Katastrálneho zákona. Zároveň však platí, že „oprava údajov katastra nemôže obsahovo zodpovedať zmene druhu pozemkov na poľnohospodársku pôdu, pretože ak sú pochybnosti o tom, či pozemok je alebo nie je poľnohospodárska pôda, konštitutívne rozhodne o tom orgán ochrany poľnohospodárskej pôdy (Obvodný pozemkový úrad), podľa § 10 ods. 1 zák. č. 220/2004 Z. z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy a o zmene zákona č. 245/2003 Z. z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.“ (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Sžo 84/2009 zo dňa 12.07.2010). Rozhodnutie orgánu ochrany poľnohospodárskej pôdy tak možno považovať za listinu ktorá bude podkladom pre zosúladenie zapísaného stavu v katastri nehnuteľností. V súvislosti s tým, žalovaný dal do pozornosti ustanovenia zákona č. 220/2004 Z. z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy a o zmene zákona č. 245/2003 Z. z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý v § 9 ods. 1 uvádza, že „orgán ochrany poľnohospodárskej pôdy (§23) na základe žiadosti vlastníka alebo žiadosti užívateľa vydá rozhodnutie na a) zmenu trvalého trávnatého porastu, vinice a ovocného sadu na iný druh poľnohospodárskeho pozemku, b) zmenu nepoľnohospodárskej pôdy na poľnohospodársku pôdu, c) zalesnenie poľnohospodárskej pôdy.“ V nasledujúcom odseku ďalej uvádza, že tak urobí vydaním rozhodnutia na podklade vyjadrení dotknutých orgánov štátnej správy, vlastníka, užívateľa a odborného

stanoviska pôdnej služby. Je preto nepochybné, že takýto úkon nemôže urobiť súd arbitrárne v rámci prebiehajúceho súdneho konania. Rovnaké pravidla platia aj pre lesné pozemky, kde postup pre riešenie nesúlady skutočného stavu a v katastri zapísaného stavu vyplýva z ust. § 3 ods. 2 Zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení neskorších predpisov. Predpokladom zákonného rozhodnutia o nesúlade skutočného druhu pozemku a druhu pozemku podľa katastra nehnuteľností je vždy zistenie druhu pozemku v teréne a zákon o lesoch ako aj zákon o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy tak vylučuje pri zmene druhu pozemku rozhodnutie bez ohliadky. Žalovaný má preto za to, že súd nemôže autonómne rozhodnúť ohľadom druhu pozemku zapísaného v katastri nehnuteľností a na základe voľnej úvahy určiť druh pozemku inak ako je v katastri nehnuteľností, a to ani na základe stanoviska geodeta - dôkazom, ktorý nemá žiadnu garanciu pravdivosti, či správnosti. Spôsobilým predmetom navrátenia vlastníckeho práva sú výlučne nehnuteľnosti, ktoré spĺňajú legálnu definíciu v zmysle § 2 zákona č. 161/2005 Z. z.. V prípade lesných pozemkov sú spôsobilým predmetom vydania len pozemky tvoriace lesný pôdny fond, ktorého legálna definícia vo forme taxatívneho výpočtu bola obsiahnutá v § 2 ods. 1 zákona č. 61/1977 Zb. o lesoch. Tento taxatívny výpočet nie je možné v žiadnom prípade rozširovať napríklad o vodné plochy, ktoré nespádajú ani do taxatívneho výpočtu lesných pozemkov podľa nového zákona o lesoch č. 326/2005 Z. z.. Ostatné plochy a zastavané plochy a nádvorcia by mohli byť spôsobilým predmetom vydania len za predpokladu, že by bolo v konaní preukázané, že slúžia lesnému hospodárstvu a sú pre neho nepostrádateľné. Dôkazné bremeno aj v tomto prípade zaťažuje žalobcov, ktorí spôsobilosť pozemkov na vydanie zatiaľ len tvrdia, ale nepreukazujú. Spôsobilým predmetom navrátenia vlastníctva podľa § 2 ods. 1 písm. c) sú výlučne nehnuteľné veci tvoriace lesný pôdny fond, hospodárske stavby a ostatné stavby s ním súvisiace. Pre posúdenie spôsobilosti cirkevnej reštitúcie je potrebné striktné vychádzať z definície pojmu lesného pôdneho fondu v zmysle zákona č. 61/1977 Zb. o lesoch v znení neskorších predpisov, nakoľko len tento pojem je definičným základom pre vymedzenie predmetu cirkevnej reštitúcie. Pojem lesný pôdny fond a pojem lesné pozemky podľa § 3 zákona č. 326/2005 Z. z. nie sú obsahovo totožné a nie je možné ich svojvoľne zamieňať, najmä ak neskôr legislatívne zakotvený pojem lesné pozemky je podstatne širší. Nástrojom riešenia nesúlady medzi údajmi katastra a skutočným stavom, využiteľným aj bez vyvinutia aktivity evidovaného vlastníka nehnuteľností je postup normovaný v ustanovení § 10 zákona č. 220/2004 Z. z. (umožňujúci zmenu „kvalifikácie“ poľnohospodárskej pôdy na nepoľnohospodársku aj opačne, pričom za inú než poľnohospodársku pôdu zákon č. 220/2004 Z. z. považuje tiež ostatnú plochu, vodnú plochu a zastavanú plochu a nádvorie, teda také druhy sporných pozemkov ako sú uplatňované aj v prejednávanej veci). Analogicky je v prípade lesných pozemkov nástrojom riešenia nesúlady medzi údajmi katastra a skutkovým stavom postup podľa § 3 ods. 2 Zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení neskorších predpisov v zmysle ktorého. Vo vzťahu k chránenému územiu žalovaný trvá na námietke, že vyhlásené Chránené územie Dunajské Luhy vytvára prekážku navrátenia vlastníctva v zmysle § 6 zákona č. 161/2005 Z. z..

8. Na prejednanie veci súd nariadil na deň 25.04.2021 pojednávanie, na ktorom právna zástupkyňa žalobcu uviedla, má za to, že všetky predpoklady pre vydanie nehnuteľnosti podľa Reštitučného zákona boli naplnené a zo strany žalobcu preukázané. V konkrétnostiach odkázala na písomné vyjadrenia. Poukázala na ustálenú judikatúru súdov SR, ako aj tunajšieho súdu, aj odvolacieho súdu, že námietky ktoré dáva žalovaný už boli touto judikatúrou vyriešené a je potrebné sa ich držať a nie je žiadny dôvod pre nepriznanie reštitučného nároku žalobcovi. Výzvy obsahujú všetky minimálne náležitosti, ktoré konštantne judikované judikatúrou súdov SR a teda nehnuteľnosti sú označené katastrálnym územím a pozemkovo knižnou vložkou, tak isto reštitučný dôvod je označený minimálnou požiadavkou na označenie. A tieto sú napokon zrejmé aj zo samotných pozemkovo knižných vložiek. Okrem toho už odvolací súd v tejto konkrétnej veci 6Co/2561/2010 vyslovil svoj záväzný právny názor k výzve a teda, že výzva spĺňa náležitosti výzvy na vydanie nehnuteľnosti v súlade s ust. § 3 ods. 1 zákona č. 161/2005 a osobitne aj uviedol, že reštitučný titul bol uvedený dostatočne a tak isto bol bez problémov zistiteľný. Tieto predpoklady považovala za záväzne vyriešené už odvolacím súdom in concreto. Žalobca tak isto preukázal právne nástupníctvo po pôvodnom vlastníkovi nehnuteľností, ktoré preukázateľne svedčí Rímskokatolíckej cirkvi a niet pochýb o tom, že oba subjekty uplatňujúce reštitučný nárok- Rád svätého Benedikta a Rímskokatolícka cirkev, Trnavská arcidiecéza oba spĺňajú podmienky podľa reštitučného zákona a teda reštitučný nárok si uplatnili oprávnené osoby. Následne žalobca, ako právny nástupca Rádu sv. Benedikta sa stal vlastne jedinou oprávnenou osobou vo vzťahu ku všetkým žalovaným nehnuteľnostiam. Aktívnu legitimáciu považovala za preukázanú, rovnako pasívna legitimácia žalovaného je nepochybné daná. Čo sa týka spôsobilosti nehnuteľností, tieto tvorili pôvodnú usadlosť, a aj do dnešného dňa tvoria lesný pôdny fond, podľa stavu nehnuteľností, ktorý bol preukázaný jednotlivými dôkazmi, všetky nehnuteľnosti sú schopné vydania podľa Reštitučného zákona.

Chránené vtáčie územie nespadá pod výnimky z vydania nehnuteľnosti v zmysle § 6 Reštitučného zákona. Vzhľadom na vykonané dokazovanie máme za to, že žalobca preukázal splnenie všetkých predpokladov podľa Reštitučného zákona, ktoré sa vyžadujú pre úspech v konaní. Čo sa týka identifikácie nehnuteľností, žalobca predložil detailnú identifikáciu v zmysle ktorej nehnuteľnosti boli súladné, čo do m2. Žalobca preukázal existenciu svojho reštitučného nároku a preto navrhla, aby súd vyhovel žalobe v znení uznesenia sp. zn. 10C/127/2005-1807 zo dňa 2.12.2020 vo výroku III. a zaviazal žalovaného na vydanie a navrátenie žalovaných nehnuteľností v plnom rozsahu a zároveň priznal žalobcovi náhradu trov konania.

9. Zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že sa pridrižiava sa vyjadrení, ktoré doteraz súdu adresovali. Splnomocnený zástupca na pojednávaní uviedol, že čo sa týka identifikácie parciel, túto v súlade so znením naposledy pripustenej zmeny petitu, nerozporuje. Naďalej mal za to, že výzva bola nedostatočná aj pri poukazovaní na ustálenú judikatúru treba brať do úvahy jednotlivé špecifiká výzvy, pretože aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil aspoň minimálne požiadavky na to, aby mohla byť výzva akceptovaná ako určitá. V tomto konaní vo výzve absentovali aj tieto minimálne požiadavky. Ďalej, čo sa týka samotnej spôsobilosti pozemkov na vydanie splnomocnený zástupca odkázal na podanie žalovaného zo dňa 27.5.2021.

10. Súd sa oboznámil s listinnými dôkazmi založenými v spise a to: poštová doručka č.l. 15, výzva o navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam č.l. 16, dohoda o vydaní nehnuteľností č.l. 19, poštová zásielka č.l. 18 rub, potvrdenie právnej subjektivity a štatutárne zastupovanie č.l. 24, vyhlásenie Rádu svätého Benedikta č.l. 25, úradný preklad z jazyka nemeckého č.l. 26, výpis LV č.l. 29 až 37, soznam parciel podľa katastrálneho reparátu č.l. 38, 46, zápisnica z revízie prvej pozemkovej reformy č.l. 60, záznam o usporiadaní č.l. 68, soznam parciel majetku rehole Sv. Benedikta č.l. 69, zápisnica o revíziu majetku sv. Benedikta č.l. 73, záznam o výkupe pôdy č.l. 79, soznam parciel majetku rehole Sv. Benedikta č.l. 80,84,85,87,88, zápisnica o prevzatí Rádu pannonhalmského opátstva č.l. 90, prihláška majetku k revízii č.l. 96, uznesenie Ministerstva zemédelstva č.l. 97, vyhláška MNV č.l. 100, vyhláška o podávaní prihlášok o prídel pozemkového majetku č.l. 101, rozhodnutie poverenictva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy č.l. 102, zápisnica PPPR č.l. 104, 105,106, prehľad vyvlastnených nehnuteľností Rádu sv. Benedikta č.l. 107, potvrdenie o právnom nástupníctve č.l. 145, vyhlásenie arcipáta Rádu Benediktínov č.l. 147, úradný preklad č.l. 149, ústava maďarskej Benediktínskej kongregácie č.l. 153, 155, úradný preklad č.l. 159, revízna správa o výsledku revízie k účelu poskytnutia štátni zápujčky č.l. 158, žiadosť členú kláštora rádu Benediktínu č.l. 164, 165, návrh PPPR č.l. 166, zápisnica hospodárskej správy č.l. 167, 168, výpisy z listov vlastníctva č.l. 176 až 195, identifikácia parciel č.l. 206 až 209, pozemkové vložky č.l. 210 až 223, oznámenie ministerstva vnútra SR č.l. 237,238, pozemkovo knižná žiadanka č.l. 241, uznesenie OS KN č.l. 244, list Ministerstva kultúry SR č.l. 250, kódex kánonického práva č.l. 250 rub, výpis z katastra nehnuteľností č.l. 324, rozhodnutie ONV v Komárne č.l. 332, úradný preklad č.l. 333, výzva na vrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam č.l. 375, potvrdenie štátneho sekretariátu č.l. 370, úradný preklad z jazyka nemeckého č.l. 379, výpis z katastra nehnuteľností č.l. 382, oznámenie PPPR č.l. 385, uznesenie OS KN č.l. 388, oznámenie PPPR č.l. 389, pozemkovo knižné vložky č.l. 445 až 484, preklad z jazyka maďarského č.l. 485, preklad z jazyka maďarského č.l. 501, 531, pozemkovo knižné vložky, listy vlastníctva, kópie z katastrálnej mapy a identifikácia parciel č.l. 578 až 634, výpis z listu vlastníctva č.l. 808 až 813, potvrdzovacia- zriaďovacia listina č.l. 812, potvrdenia štátneho sekretariátu č.l. 909, listy vlastníctva č.l. 923 až 931, preklady z maďarského jazyka č.l. 933, 943, 985, 1004, 1017,1019, 1024, potvrdenie o vyradení z evidencie 1049, vyjadrenie akadémie kanoického práva 1058, výpis z rejstříků právnických osob č.l. 1065, potvrdzovacia listina rehoľného rádu Sv. Benedikta č.l. 1066, úradný preklad č.l. 1067, revízna správa č.l. 1070, potvrdenie PPPR č.l. 1082, dekrét č.l. 1083, 1086, úradný preklad č.l. 1084, 1087, potvrdenie o zákonnom nástupníctve č.l. 1081,1091, úradný preklad č.l. 1090, list Trnavského arcibiskupa č.l. 1094, záverečný dokument o vysporiadaní majetku č.l. 1095, kódex kanoického práva č.l. 1132, 1036, Apoštolská konštitúcia o rímskej kúrii č.l. 1139, dekrét č.l. 1196, 1197, kongregácia inštitútu pre zasvätený život a spoločnosti apoštolského života č.l. 1700 až 1712, prílohová obálka č.l. 1794 - z nej najmä geometrické plány, identifikácia parciel a overené fotokópie listín č.l. 1891 až 1921, výzva - dohoda o vydaní veci č.l. 2124, prehľad parciel podľa ortofotomapy č.l. 2123, 2125, 2163 až 2189, prílohy k výzve na vydanie nehnuteľných vecí č.l. 2126, tvaromiestne obliadka parciel v katastrálnom území Trávník č.l. 2128, pripojený spis OS KN sp. zn. 10C/179/2006 a ostatnými v spise pripojenými listinami, a na základe takto vykonaného dokazovania ustálil nasledovný skutkový a právny stav veci:

11. Právny predchodca žalobcu- Rád svätého Benedikta a žalobca sa domáhali voči žalovanému vydania nehnuteľných vecí zapísaných na liste vlastníctva číslo XXX, v katastrálnom území Trávník, obec Trávník, okres Komárno, k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva číslo XXX, v katastrálnom území Trávník, obec Trávník, okres Komárno, parcely vytvorené na základe geometrického plánu č. 36531171-084/99, pre katastrálne územie Trávník, vyhotoveného Q. R. a Ing. Q. R. dňa 14.09.1999, autorizačne overeného Ing. Q. R. dňa 27.09.1999 a úradne overeného Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom pod č. 853/99, a ďalej parcely vytvorené na základe geometrického plánu č. 36531171-082/99, pre katastrálne územie Trávník, vyhotoveného Q. R. a Ing. Q. R. dňa 10.09.1999, autorizačne overeného Ing. Q. R. dňa 21.09.1999 a úradne overeného Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom pod č. 823/99, nakoľko uvedené nehnuteľnosti boli v minulosti výlučným vlastníctvom Rádu svätého Benedikta a boli mu odňaté na základe rozhodnutia Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy číslo B-1762/48- I/D zo dňa 16. júna 1948. Dňa 02.02.2005 právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného I. v zmysle §5 zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam, na navrátenie vlastníctva k uvedeným nehnuteľnostiam. Právny predchodca žalobcu zároveň vypracoval návrh Dohody o vydaní nehnuteľností. O podanej výzve upovedomil Odštepný závod Palárikovo, nakoľko sporné nehnuteľnosti sa nachádzajú v jeho územnom obvode. Vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam bolo odňaté bez náhrady úpravou pozemkového vlastníctva v zmysle pozemkových reforiem, o čom boli spísané dokumenty: zápisnica z prevzatia lesného majetku veľkostatku - zvyškového statku zo dňa 01. októbra 1948 a zápisnica z prevzatia poľnohospodárskeho výkupu v jeho majetku zo dňa 19.09.1949, zápisnica o prevzatí majetku rádu pánom holandského opátstva do štátnej správy v zmysle výnosu povereníctva s MR pre školstvo a osvetu v Bratislave číslo 4067/45- VI zo dňa 05.04.1945, revíznym rozhodnutím zo dňa 15.05.1948 číslo 40746/48-IX /R-12 na základe, ktorého uvedený majetok preberá celý štát. Svoj právny nárok na navrátenie vlastníctva oprel o ustanovenie § 3 ods. 1 písm. c), ods. 3, § 4 ods. 1, § 5 ods. 3 Zákona č. 161/2005 Z. z.. Pôvodne boli predmetom konania reštitučné nároky dvoch subjektov - žalobcu a právneho predchodcu žalobcu - Rádu svätého Benedikta, IČO: 00 585 688, Palatínova 10-12, Komárno, ktorý bol počas konania zrušený a jeho právnym nástupcom sa stal žalobca, teda žalobca vstúpil do konania aj na miesto Rádu sv. Benedikta splynul so žalobcom. Rád sv. Benedikta si uplatnil nárok na navrátenie nehnuteľností podľa Reštitučného zákona výzvou zo dňa 02.05.2005, doručenou žalovanému dňa 27.05.2005. Prílohou uvedenej výzvy je aj návrh dohody o vydaní nehnuteľností vypracovaný zo strany Rádu sv. Benedikta. Vo výzve sú nehnuteľnosti označené katastrálnym územím, pozemkovoknižnou vložkou - PKV, geometrickými plánmi, jednotlivými číslami parciel ako aj ďalšími identifikátormi, je tam označený dôvod odňatia vlastníckeho práva (rozhodnutie Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy č. B-1762/48- I/D zo dňa 16.06.1948) vyplývajúci z pozemkovoknižných vložiek a ako oprávnená osoba- právny nástupca uvedený Rád sv. Benedikta. Žalovaný nevyhovel výzve právneho predchodcu žalobcu, ten si uplatnil reštitučný nárok na tunajšom súde žalobou doručenou súdu dňa 27.07.2005, teda podanou v zákonnej lehote podľa Reštitučného zákona. Súčasne výzvou zo dňa 06.09.2005, doručenou žalovanému dňa 14.09.2005 si uplatnil nárok na navrátenie sporných nehnuteľností podľa Reštitučného zákona ja žalobca. Prílohami tejto výzvy boli aj PKV č. 3 a PKV č. 182 pre k.ú. Trávník, identifikácia parciel, špecifikácia parciel, LV č. 146 a potvrdenia o právnej subjektivite a IČO. Vo výzve sú nehnuteľnosti označené katastrálnym územím, pozemkovoknižnou vložkou, číslami parciel, identifikáciou parciel, aj podľa stavu v katastri nehnuteľností, ako aj ďalšími identifikátormi, s preukázaním právneho nástupníctva žalobcu na základe územného princípu po zaniknutých, zrušených, zahraničných cirkevných právnických osobách, a označený dôvod odňatia vlastníckeho práva v zmysle § 3 ods. 1 písm. c) Reštitučného zákona, odňatím bez náhrady v zmysle zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy, prípadne aj z dôvodu § 3ods. 1 písm. h) Reštitučného zákona) s odkazom na pripojené pozemkovoknižné vložky. Žalovaný nevyhovel výzve žalobcu, ten si uplatnil reštitučný nárok na tunajšom súde žalobou doručenou súdu dňa 07.09.2006, teda podanou v zákonnej lehote podľa Reštitučného zákona, vedenou na Okresnom súde pod sp. zn. 10C/179/2006. Vzhľadom na totožnosť predmetu konania, sporových strán a nároku súd obe súdne konania spojil na spoločné konanie uznesením Okresného súdu Komárno sp.zn. 10C/127/2005-2005 zo dňa 30.09.2011 a vedie ich pod spoločnou spisovou značkou 10C/127/2005.

12. V preskúmvanej veci je potrebné predovšetkým vychádzať z účelu a cieľa citovaného zákona, účelom prijatia tohto zákona bola náprava krívd spáchaných na majetku cirkví a náboženských spoločností. Cieľom bolo umožniť oprávneným osobám, ktoré nestihli uplatniť svoj nárok v stanovenej lehote, aby tento mohli uplatniť v novej lehote a aby sa poskytla rovnaká ochrana vlastníctva fyzických

osôb a vlastníctva cirkví a náboženských spoločností. Reštitučnými zákonmi sa každá demokratická spoločnosť snaží aspoň čiastočne zmierniť následky minulých majetkových a iných krívd.

13. Účelom zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam, bola opakovane náprava krívd spáchaných v minulosti samotnou štátnou mocou, preto orgány štátu sú pri aplikácii a interpretácii tohto predpisu povinné postupovať v súlade so zákonnými záujmami subjektov, ktorých ujma má byť aspoň čiastočne kompenzovaná. K splneniu jeho účelu a cieľa je preto nutné, aby súdy interpretovali tento predpis vo vzťahu k oprávneným osobám čo najústretivejšie v duchu snahy o zmiernenie niektorých majetkových krívd, v dôsledku ktorých k prechodu majetku došlo (porovnaj k tomu napr. aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 247/2009 z 28. septembra 2010).

14. Podľa § 1 zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej len zákona č. 161/2005 Z. z.), tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu, a prechod vlastníctva k niektorým nehnuteľným veciam.

15. Podľa § 2 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 161/2005 Z. z., vlastnícke právo sa vracia k nehnuteľným veciam, ktoré tvoria a) poľnohospodársku pôdu, b) hospodárske budovy a iné stavby patriace k pôvodnej hospodárskej usadlosti, c) lesný pôdny fond, hospodárske stavby a ostatné stavby súvisiace s ním, d) podiely spoločnej nehnuteľnosti. Právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam podľa odseku 1 môže uplatniť oprávnená osoba, ktorou je registrovaná cirkev a náboženská spoločnosť so sídlom na území Slovenskej republiky vrátane ich útvarov, ktoré majú právnu subjektivitu, ktorých nehnuteľná vec prešla do vlastníctva štátu, obce v období od 8. mája 1945, židovským náboženským obciam od 2. novembra 1938 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v § 3.

16. Podľa § 3 ods. 1 písm. c) zákona č. 161/2005 Z. z., oprávnenej osobe sa navráti vlastníctvo k nehnuteľným veciam, ktoré prešli do vlastníctva štátu alebo obce na základe odňatia bez náhrady postupom podľa zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy alebo podľa zákona č. 46/1948 Zb. o novej pozemkovej reforme (trvalej úprave vlastníctva k poľnohospodárskej a lesnej pôde).

17. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z., povinnou osobou je právnická osoba, ktorá ku dňu účinnosti tohto zákona spravuje nehnuteľné veci vo vlastníctve Slovenskej republiky, obce alebo nehnuteľnú vec drží.

18. Podľa § 5 ods. 1 až ods. 3 zákona č. 161/2005 Z. z., právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam môže uplatniť oprávnená osoba písomnou výzvou voči povinnej osobe do 30. apríla 2006, ak v tejto lehote preukáže skutočnosti podľa § 3. Neuplatnením práva v tejto lehote právo zaniká. Povinná osoba uzavrie s oprávnenou osobou do 60 dní od doručenia písomnej výzvy dohodu o vydaní nehnuteľnej veci. Ak k prechodu vlastníctva bude potrebné vykonať úkony podľa osobitného predpisu, začína plynúť táto lehota po vykonaní týchto úkonov. Ak povinná osoba nevyhoví písomnej výzve podľa odseku 2 alebo ak jej sídlo nie je známe, môže oprávnená osoba uplatniť svoje nároky na súde v lehote 12 mesiacov od doručenia písomnej výzvy, inak právo zaniká.

19. V zmysle zákona č. 308/1991 Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkví a náboženských spoločností v znení neskorších predpisov je Rímskokatolícka cirkev v Slovenskej republike štátom registrovaná cirkev. Z potvrdenia Ministerstva kultúry SR, cirkevný odbor zo dňa 17.05.2006(č.l.374) vyplýva, že Rímskokatolícka cirkev Bratislavsko - trnavská arcidiecéza, J. Hollého 10, Trnava, má právnu subjektivitu. Za ňu je oprávnený konať arcibiskup mons. Ján Sokol, resp. osoby ním poverené.

20. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny: „Lokality, na ktorých sa nachádzajú biotopy európskeho významu a biotopy národného významu (§ 6 ods. 3), biotopy druhov európskeho významu, biotopy druhov národného významu a biotopy vtákov vrátane sťahovavých druhov, na ktorých ochranu sa vyhlasujú chránené územia, významné krajinné prvky alebo prírodné výtvary, možno vyhlásiť za chránené územia: a) chránená krajinná oblasť (§ 18), b) národný park (§ 19), c) chránený areál (§21), d) prírodná rezervácia, národná prírodná rezervácia (§ 22), e) prírodná pamiatka, národná prírodná pamiatka (§ 23, § 24 ods. 3), f) chránený krajinný prvok (§ 25), g) chránené vtáčie územie (§ 26), h) obecné chránené územie. “

21. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny lokality, na ktorých sa nachádzajú biotopy európskeho významu a biotopy národného významu (§ 6 ods. 3), biotopy druhov európskeho významu, biotopy druhov národného významu a biotopy vtákov vrátane sťahovavých druhov, na ktorých ochranu sa vyhlasujú chránené územia, významné krajinné prvky alebo prírodné vytvory, možno vyhlásiť za chránené územia: a) chránená krajinná oblasť (§ 18), b) národný park (§ 19), c) chránený areál (§21), d) prírodná rezervácia, národná prírodná rezervácia (§ 22), e) prírodná pamiatka, národná prírodná pamiatka (§ 23, § 24 ods. 3), f) chránený krajinný prvok (§ 25), g) chránené vtáčie územie (§ 26), h) obecné chránené územie.

22. Z potvrdenia o vyradení Rádu svätého Benedikta z evidencie právnických osôb vydaného Ministerstvom kultúry SR vyplýva, že došlo k zmene názvu z Rímskokatolíckej cirkvi Bratislavsko-trnavskej arcidiecézy na Rímskokatolícku cirkev, Trnavskú arcidiecézu s tým istým sídlom. Táto arcidiecéza na základe Slovaciae sacrorum antistipes zo dňa 14.02.2008 má právnu kontinuitu po Bratislavsko-trnavskej arcidiecéze, ktorá bola zriadená apoštolskou konštitúciou Qui divino, pápeža Pavla VI. zo dňa 30.12.1977 ako Trnavská arcidiecéza a premenovaná dekrétom Kongregácie pre biskupov z 01.03.2005 na Bratislavsko-trnavskú arcidiecézu.

23. Rímskokatolícka cirkev je v Slovenskej republike registrovanou cirkvou (§ 22 ods. 1 zákona č. 308/1991 Zb.) je útvarom rímskokatolíckej cirkvi s právnou subjektivitou, ktorá je registrovaná na Ministerstve vnútra a kultúry SR. Rímskokatolícka cirkev bola na území Slovenska štátom uznaná cirkev aj v období, ktoré je podľa reštitučného zákona rozhodné pre zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam a bola vlastníkom aj tých nehnuteľností, ktoré boli v čase odňatia štátom vedené v pozemkových knihách na Ostrihomskú, Rábsku, či Jágerskú arcidiecézu, či diecézu, alebo iný zahraničný právny subjekt rímskokatolíckej cirkvi. Uvedené arcidiecézy a diecézy, alebo cirkevné základne, či útvary mimo územia Slovenskej republiky nemali k týmto majetkom v období odňatia štátom už žiadne práva ani de facto, ani de jure. Svätá stolica im právo spravovať tieto majetky odňala dňa 29.05.1922 a právne toto územie odčlenila od týchto cirkevných útvarov a pripojila k Trnavskej apoštolskej administratúre, ku Košickej a k Rožňavskej diecéze dňa 02.09.1937. Medzinárodnou zmluvou Modus vivendi, uzatvorenou dňa 17.12.1927 boli upravené vzťahy medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou. Československá republika uznala, že len Svätá stolica má právo ohraničiť svoje diecézy a zaviazala sa, že žiadna časť Československej republiky nebude podriadená ordinárovi, ktorého sídlo je za hranicami Československej republiky, a že žiadna československá diecéza nebude presahovať štátne hranice. Zároveň prijali, že ustanovia dve nezávislé komisie na prípravu dohody o novom ohraničení a o dotáciách diecézám. V súlade s touto dohodou Svätá stolica apoštolskou konštitúciou „Ad ecclesiastici regiminis incrementum“ z 02.09.1937 určila obvody diecéz na území Československej republiky tak, aby sa tieto kryli so štátnymi hranicami. Touto apoštolskou konštitúciou bolo rozhodnuté aj o odčlenení Ostrihomskej arcidiecézy tak, že územie Ostrihomskej arcidiecézy, ležiace na území Československej republiky sa od nej odčlenilo, táto časť prešla na samostatnú cirkevnú jednotku - Trnavskú apoštolskú administratúru. Na základe tejto konštitúcie v zmysle zmluvy Modus vivendi, následne vláda Československej republiky, ktorá toto rozhodnutie uznala pri rešpektovaní vnútorných predpisov rímskokatolíckej cirkvi zrušila zátvor a dozor nad cirkevným majetkom, a to vládnym nariadením č. 204 z 02. septembra 1937. Z uvedených skutočností vyplynulo, že Svätá stolica územne zladila hranice diecéz so štátnymi hranicami a rozhodla o tom, že hnutel'ný a nehnuteľný majetok na území Československej republiky, patriaci pôvodne Ostrihomskej arcidiecéze pripadá Trnavskej apoštolskej administratúre, ktorá mala sídlo v Trnave. I ďalšie apoštolské konštitúcie „Praescriptonium sacrosancti“ a „Qui Divino“ Svätej stolice, potvrdili krytie hraníc slovenských diecéz československými štátnymi hranicami a tieto konštitúcie sú v plnom súlade so základnou zmluvou medzi slovenskou republikou a Svätou stolicou z 24.11.2000, Ústavou SR, ako aj zákonom č. 308/1991 Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkvi a náboženských spoločností. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ako i prihliadnuc na historické dokumenty, súd dospel k záveru, že Rímskokatolícka cirkev so sídlom na Slovensku bola na základe právneho nástupníctva podľa územného princípu vlastníkom všetkých nehnuteľností, pôvodne zapísaných v pozemkových knihách na zahraničné cirkevné právne subjekty, a teda aj na Ostrihomskú arcidiecézu (panstvo). Svoje vlastnícke právo však k týmto nehnuteľnostiam nemohla vykonávať, pretože na ne bola štátom uvalená dočasná správa a následne ich štát odňal cirkvi niektorým zo spôsobov uvedených v reštitučných zákonoch. Napokon apoštolskou konštitúciou „Qui divino“ pápeža Pavla VI. zo dňa 30.12.1997 bolo rozhodnuté o povýšení Trnavskej apoštolskej administratúry na Trnavskú arcidiecézu, ktorá bola premenovaná

dekrétom kongregácie pre biskupov z 01.03.2005 na Bratislavsko-trnavskú arcidiecézu, po ktorej má na základe konštitúcie *Slovachiae sacrorum antistipes* zo dňa 14.02.2008 právnu kontinuitu žalobca. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je nepochybné, že v období rozhodujúcom na uplatnenie nárokov podľa zákona bola Rímskokatolícka cirkev so sídlom na Slovensku na základe právneho nástupníctva podľa územného princípu vlastníkom všetkých nehnuteľností pôvodne zapísaných v pozemkových knihách na zahraničné právne subjekty, v danom prípade na Ostrihomskú arcidiecézu, resp. kapitolu. Preto súd nemal pochybnosti o tom, že žalobca je osobou s právnou subjektivitou a oprávnenou osobou v zmysle § 2 ods. 2 cit. zákona č. 161/2005 Z. z.. Súd poukazuje aj na rozhodnutie NS SR č. 3Cdo 119/2002. Aj Krajský súd v Nitre vo viacerých svojich rozhodnutiach, napr. sp. zn. 8Co/145/2009-574 zo dňa 29.04.2010, sp. zn. 9Co/142/2009-622 zo dňa 20.05.2010, sp. zn. 25Co/75/09-807 zo dňa 17.3.2010, dospel k záveru, že žalobca je oprávnenou osobou podľa § 2 zákona č. 161/2005 Z. z.. Pokiaľ ide o právne nástupníctvo Rímskokatolíckej cirkvi, Trnavskej arcidiecézy, sú nemal dôvod odkloniť sa od ustálenej judikatúry týkajúcej sa aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a vzhľadom na uvedená považoval aktívnu vecnú legitímáciu za danú.

24. Pri posudzovaní pasívnej legitímácie žalovaného v konaní treba vychádzať zo skutočností, že reštitučné predpisy neboli vydané za tým účelom, aby spôsobili zánik vlastníckeho práva oprávnených osôb, ale aby im uľahčili obnovenie tohto vlastníckeho práva. Reštitučný nárok na vydanie vecí takto znamená iba obnovu predchádzajúceho stavu a zakladá právo oprávnenej osoby na navrátenie vlastníckeho práva. Až po realizácii tohto práva na „vydanie vecí“ v zmysle reštitučných zákonov si môže oprávnená osoba počínať ako vlastník vecí, t. j. okrem iného domáhať sa vydania vecí v zmysle jej faktického odovzdania, resp. vypratania. Pokiaľ potom zák. č. 161/2005 Z. z. ako *lex specialis* v § 4 ods. 1 označuje za povinnú osobu právnickú osobu, ktorá ku dňu účinnosti tohto zákona spravuje nehnuteľné veci vo vlastníctve Slovenskej republiky, obce alebo nehnuteľnú vec drží, je vo svetle týchto konštatácií povinnou osobou práve žalovaný. Logickým ani gramatickým výkladom zákona totiž nemožno dospieť k záveru, že zákonodarca postavenie správcu alebo držiteľa nehnuteľných vecí vo vlastníctve štátu ako povinných osôb viazal len na uzatvorenie dohody o vydaní nehnuteľnej veci s oprávnenou osobou, kým v prípade uplatnia totožného nároku na súde by povinnou osobou bol štát ako vlastník reštituovaných nehnuteľností. Pre takýto výklad nielenže niet opory v žiadnom ustanovení zákona, ale tento by bol v rozpore i s účelom zákona. Je tiež potrebné podotknúť v tejto súvislosti, že problém vzťahu špeciálnych reštitučných predpisov k predpisom všeobecným je v súdnej praxi dlhodobo známy; platí, že ak sú splnené subjektové i predmetové predpoklady aplikácie predpisov reštitučných, možno použiť len tieto a k obnove vlastníctva sú k dispozícii len tie inštrumenty, ktoré sú nimi upravené. Preto je nesporné, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto konania spravuje žalovaný, ktorý je pasívne vecne legitimovaný v tomto konaní.

25. Súd dospel k záveru, že žalobca si v konaní uplatnil nárok žalobcu voči žalovanému na vydanie a navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam vedeným Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Trávnik, v katastrálnom území Trávnik, v katastri nehnuteľností v registri „C“ na katastrálnej mape, na liste vlastníctva č. XXX Q. XXX.

26. Súd sa v konaní vysporiadal s námietkou žalovaného I., ktorý namietal, že úkon žalobcu- výzva na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam a na vydanie nehnuteľných vecí, ktorou došlo k riadnemu uplatneniu jeho práva v zmysle zák. č. 161/2005 Z. z. nespĺňa zákonom stanovené náležitosti pre svoju neurčitosť a nezrozumiteľnosť, ako i nepreukázanie skutočností podľa § 3. Ustanovenie § 5 zákona č. 161/2005 Z. z. bližšie nevymedzuje obsah pojmu „výzva“. Za písomnú výzvu však treba považovať jednostranný právny úkon, ktorý spĺňa náležitosti predpísané právnym poriadkom pre platný právny úkon, a to najmä náležitosti uvedené v § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka a ktorým oprávnená osoba vyzýva povinnú osobu, aby jej navrátila vlastníctvo k nehnuteľným veciam, ktoré prešli do vlastníctva štátu alebo obce z dôvodu uvedeného v § 3 tohto zákona. Nesplnenie požiadavky písomnej formy výzvy, jej nedoručenie povinnej osobe do 30. 4. 2006, ako i nepreukázanie skutočností podľa § 3 v tejto lehote vyvoláva účinky neuplatnenia práva, ktorého dôsledkom je zánik práva oprávnenej osoby na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam. K námietke žalovaného, že výzva žalobcu bola nejasná a neurčitá súd uvádza, že z písomnej výzvy žalobcu zo dňa 21.04.2006 doručenej žalovanému dňa 24.4.2006(č.375 spisu) ako aj z písomnej výzvy právneho predchodcu žalobcu- Rádu svätého Benedikta zo dňa 02.05.2005, vyplýva, že sa domáha vydania a navrátenia vlastníctva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v kat. úz. Trávnik, ktoré špecifikoval v tejto výzve, podľa ich zápisu

v pozemnoknižnej vložke č. 3, pričom označil identifikáciu parciel ako aj výpisom z LV č. XXX Q. XXX. Z identifikácie týchto parciel vyplýva, že sa jedná o nehnuteľnosti vytvorené z jednotlivých parciel a v súčasnej dobe zapísané ako parcely, uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, vedené Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Trávnik, v katastrálnom území Trávnik, v katastri nehnuteľností, na liste vlastníctva č. 146 a 601, vedené na vlastníka Slovenská republika, Lesy Slovenskej republiky š.p. Žalobca pri podávaní výzvy vychádzal zo zápisov pozemnoknižnej vložky č. 3 a 182 v k.ú. Trávnik, pričom na základe zápisu v predmetnej pozemkovoknižnej vložke bolo na základe Rozhodnutia ONV odbor poľnohospodárstva č. 7667/61 z 01.09.1961, evid. pod č.d. 1349/61 z 27.09.1961, prevedené vlastníctvo do správy Československých štátnych lesov nehnuteľnosti vedené v PKV č. 3 k.ú. Trávnik tvoriace vlastníctvo Čsl. štátu nadobudnuté konfiškáciou podľa „nar. č. 104/45 Zb.“ po býv. vlastníkovi Hlav, opátstvo Rádu sv. Benedikta v Pannonhalme, na základe čoho súd povolil vklad vlastníckeho práva pre Čsl. štátne lesy (zápis v PKV č. 182 pod 5B) a bolo zavkladované vlastnícke právo v prospech Československého štátu - štátny majetok, národný podnik v Bajči, ktoré osvedčujú aj nadväzujúce dokumenty ako List Poverenictva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy č. B-806/48-VI/D. z 09.03.1948, ktorým poverenictvo deklaruje a dáva návrh na poznamenanie do PKV, že majetky Rehole sv. Benedikta v Komárne v k.ú. Fiš (t.j. Trávnik) sú predmetom revízie podľa zák. č. 142/47 Sb. (zápis v PKV č. 3 pod 57B a PKV č. 182 pod 2B), Rozhodnutie Ministerstva zemedelstva z 15.5.1948 č. 40476/48-IX/R-12, ktorým sa rozhodlo, že majetok Rehole sv. Benedikta podlieha revízii pozemkovej reformy a vyvlastňuje sa podľa zák. č. 142/1947, pokiaľ prevyšuje výmeru 50 ha, List poverenictva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy č. B-1762/48-I/D zo 16.06.1948 deklaruje, že Poverenictvo zamýšľa prevziať nehnuteľnosti v O. Č.. X a 182 pre k.ú. Trávnik a tento majetok je predmetom revízie podľa zák. č. 142/1947 Sb., zápis povolený súdom na liste č.d. 1502/48 (zápis v O. Č.. XXX pod č. 3B a v PKV č. 3 pod č. 58B), či Vyhláška Poverenictva č. B 1762/48-VI/D z 16.06.1948 o podávaní prihlášok o prídel pozemkového majetku podľa zák. č. 142/1947 Sb. na majetok, ktorý je vo vlastníctve Rehole sv. Benedikta. Výzva bola doručená žalovanému dňa 24.04.20065, teda v zákonom stanovenej lehote, teda do 30.04.2006.

27. Vychádzajúc zo všetkých skutočností a dôkazov súd dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu-Rádu svätého Benedikta výzvou zo dňa 02.05.2005, ako aj sám žalobca výzvou zo dňa 21.04.2006 (ktorá bola žalovanému I. doručená 24.4.2006) si uplatnil svoje právo včas, v zákonom stanovenej lehote do 30.4.2006. Nebol sporný ani predmet, ktorého sa žalobca domáhal, vydania navrátenia vlastníctva, keď sa jednalo o nehnuteľnosti pôvodne zapísané v k.ú. Trávnik, v pozemnoknižnej vložke č. 3 a 182 a v súčasnej dobe vedené Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom, v obci Trávnik, v katastrálnom území Trávnik, v katastri nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. 146 a 601 a parcely vytvorené na základe geometrického plánu č. 36531171-084/99, pre katastrálne územie Trávnik, vyhotoveného Q. R. a Ing. Q. R. dňa 14.09.1999, autorizačne overeného Ing. Q. R. dňa 27.09.1999 a úradne overeného Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom pod č. 853/99, a parcely vytvorené na základe geometrického plánu č. 36531171-082/99, pre katastrálne územie Trávnik, vyhotoveného Q. R. a Ing. Q. R. dňa 10.09.1999, autorizačne overeného Ing. Q. R. dňa 21.09.1999 a úradne overeného Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom pod č. 823/99.

28. Žalobca v zákonom stanovenej lehote uviedol dôvod, podľa ktorého si uplatňuje svoj reštitučný nárok. V písomnej výzve označil tento dôvod § 3 ods. 1 písm. c), keď k odňatiu vlastníctva došlo postupom podľa zák. č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy. Táto skutočnosť vyplýva i z pripojenej O. Z. Č.. X a XXX pre k.ú. Trávnik. Súd poznamenáva k samotnej výzve, že túto nemožno posudzovať absolútne striktné, pretože by to bolo v rozpore s cieľom a účelom reštitučných zákonov.

29. Tvrdenie žalovaného, že prechod vlastníctva na štát sa udial na základe záborového zákona resp. inak, teda nie v rozhodnom období, je irelevantná, keďže v pozemnoknižnej vložke je jasne uvedené kedy a na základe čoho a na koho prešlo vlastnícke právo.

30. V nadväznosti na uvedené skutočnosti, ako i § 37 Občianskeho zákonníka, zakotvujúceho pre platnosť právneho úkonu podmienku jeho určitosti, nemožno síce ani pri výzve oprávnenej osoby o navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam ustúpiť od požiadavky minimálnej konkretizácie nehnuteľností, ku ktorým si oprávnená osoba uplatňuje svoj reštitučný nárok a uvedenia dôvodu, o ktorý ho opiera, ale zároveň pri posudzovaní jej kvalifikovanosti postupovať extrémne formalisticky, spôsobom odporujúcim zmyslu reštitučného zákona. Za použitia širšieho výkladu zákona na splnenie požiadavky určitosti výzvy preto okrem presnej špecifikácie nehnuteľností by postačoval i samotný odkaz na katastrálne územie a pozemno-knižnú vložku, príp. i bez takéhoto označenie len pripojenie listín.

Rovnako tak ku výzve neskôr predložená špecifikácia nehnuteľností a predloženie listinných dokladov by nedostatok určitosti zhojili, keď z obsahu výzvy posudzovanom v kontexte s ostatnými listinami by bol zrejmy obsah uplatňovaného reštitučného nároku. Takto posudzovaná kvalifikovanosť výzvy je plne konformná a zodpovedá i existujúcej judikatúre Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tomto smere.

31. Posudzujúc výzvu žalobcu z hľadiska vyššie popísaných zásad súd dospel k záveru, že výzva právneho predchodcu žalobcu- Rádu svätého Benedikta dňa 02.05.2005, ako aj výzva žalobcu zo dňa 21.04.2006 je kvalifikovanou výzvou v zmysle § 5 ods. 1 zák. č. 165/2005 Z. z. a doručenu žalovanému v zákonom stanovenej lehote do 30. 4. 2006, teda dňa 24.4.2006 z ktorého dôvodu si žalobca uplatnil u žalovaného svoje právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam riadne a včas. Z jej obsahu totiž nepochybne vyplýva, že žalobca v zmysle zák. č. 161/2005 Z. z. vyzýva žalovaného na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam v kat. úz. Trávník, tvoriacich lesný fond zapísaných v O. Z. Č.. X a XXX z dôvodu, že tieto prešli do vlastníctva štátu odňatím bez náhrady v zmysle zák. č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy, čoho dôkazom je zápis v predmetnej pozemno-knižnej vložke. Nebolo preto sporné, aké právo si žalobca u žalovaného uplatnil, ku ktorým nehnuteľným veciam a ani dôvod, na základe ktorého tak učinil. Následná činnosť žalovaného, ktorý na výzvu žalobcu reagoval viacerými písomnými podaniami len potvrdzuje, že uvedené listiny sa do sféry žalovaného i skutočne dostali.

32. Súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že k prevodu vlastníckeho práva právneho predchodcu žalobcu právneho predchodcu žalovaného I. prišlo na základe nariadenia vlády č. 104/1945 Sb. n. SNR o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa. Podľa § 1 tohto zákona s okamžitou platnosťou a bez náhrady sa konfiškoval pre účely pozemkovej reformy pôdohospodársky majetok na území Slovenska, ktorý bol vo vlastníctve osôb taxatívne v ňom uvedených. O splnení zákonom daných podmienok pre konfiškáciu rozhodovala konfiškačná komisia, rozhodnutím ktorej alebo rozhodnutím zboru povereníkov sa považoval majetok za skonfiškovaný. Zároveň upravoval i podmienky, za ktorých bolo možné pôdohospodársky majetok prideliť do vlastníctva. Vydávanie výmerov o vlastníctve pôdy pridelenej podľa nariadenia vlády č. 104/1945 Sb. n. SNR upravovalo nar. č. 104/1946 Sb. o vydávaní výmerov o vlastníctve pôdy pridelenej podľa nar. vlády č. 104/1945 Sb. n. SNR v znení nar. č. 64/1946 Sb. Podľa § 1 ods. 1 tohto nariadenia vydávať prídelcom výmery o vlastníctve pôdy bolo oprávnené Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy. Výmer definuje ako verejnú listinu dokazujúcu vlastnícke právo prídelcu k pridelenej pôdohospodárskej nehnuteľnosti, na základe ktorej príslušný knihovný súd urobí záznam vlastníckeho práva v prospech prídelcu bez podmienky dodatočného ospravedlnenia (§ 1 ods. 2 nariadenia). Pokiaľ teda výmer bol vydaný k tomu oprávneným subjektom a obsahoval všetky podstatné náležitosti, mal povahu verejnej listiny so všetkými z toho vyplývajúcimi právnymi dôsledkami. Podľa návrhu a oznámenia Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy zo dňa 25. júna 1948 č. B-1762/18-I/D bola vykonaná poznámka zamýšľaného prevzatia nehnuteľností povereníctvom a že tieto sú predmetom revízie podľa zák. č. 142/1947 Sb. Takýto postup (poznámka o zamýšľanom prevzatí) vlastne znamenal už realizáciu zhora popísanej prvej fázy právneho prevzatia nehnuteľností štátom, pričom tak štát mohol urobiť len v intenciách zák. č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy v spojení s primeraným použitím ustanovení záborového zákona a zákona náhradového. Bolo však vylúčené takto postupovať v intenciách nariadenia vlády č. 104/1945 Sb. n. SNR o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa. Pokiaľ následne i Okresný národný výbor v Hurbanove rozhodol o prídelení nehnuteľností vydaním prídelovej listiny, mohol tak urobiť týmto spôsobom a v rámci jemu prináležiacich oprávnení opätovne len podľa zák. č. 142/1947 Sb., a nie podľa nariadenia vlády č. 104/1945 Sb. n. SNR. Z uvedeného plynie potom záver, že nehnuteľné veci, ktorých navrátenia vlastníctva sa žalobca domáha, prešli do vlastníctva štátu práve postupom podľa zák. č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy. Za situácie, že žalovaný v konaní neposkytol žiadny právne relevantný dôkaz opaku tvrdenia žalobcu, že k odňatiu nehnuteľností došlo bez náhrady, hoci ho v tomto smere zaťažovala dôkazná povinnosť, je potrebné považovať žalobu žalobcu za dôvodnú. Žalobca totiž v konaní preukázal i okolnosť, že sporné nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu v rozhodnom období spôsobom uvedeným v § 3 ods. 1 písm. c/ zák. č. 161/2005 Z. z.

33. Súd vyhodnotil pasívnu vecnú legitímáciu ako danú, nakoľko Krajský súd v zrušujúcom uznesení v tejto veci č.k. 6Co/256/2010-426 zo dňa 07.12.2010 potvrdil správnosť záveru o pasívnej vecnej legitímácii správcu nehnuteľností vo vlastníctve štátu a potvrdil pasívnu legitímáciu žalovaného. Pri

posudzovaní pasívnej legitímácie v konaní treba vychádzať zo skutočností, že reštitučné predpisy neboli vydané za tým účelom, aby spôsobili zánik vlastníckeho práva oprávnených osôb, ale aby im uľahčili obnovenie tohto vlastníckeho práva. Reštitučný nárok na vydanie vecí takto znamená iba obnovu predchádzajúceho stavu a zakladá právo oprávnenej osoby na navrátenie vlastníckeho práva. Až po realizácii tohto práva na „vydanie vecí“ v zmysle reštitučných zákonov si môže oprávnená osoba počínať ako vlastníč vecí, t. j. okrem iného domáhať sa vydania vecí v zmysle jej faktického odovzdania, resp. vypratania. Pokiaľ potom zák. č. 161/2005 Z. z. ako lex specialis v § 4 ods. 1 označuje za povinnú osobu právnickú osobu, ktorá ku dňu účinnosti tohto zákona spravuje nehnuteľné veci vo vlastníctve Slovenskej republiky, obce alebo nehnuteľnú vec drží, je vo svetle týchto konštatácií povinnou osobou práve žalovaný. Logickým ani gramatickým výkladom zákona totiž nemožno dospieť k záveru, že zákonodarca postavenie správcu alebo držiteľa nehnuteľných vecí vo vlastníctve štátu ako povinných osôb viazal len na uzatvorenie dohody o vydaní nehnuteľnej veci s oprávnenou osobou, kým v prípade uplatnia totožného nároku na súde by povinnou osobou bol štát ako vlastníč reštituovaných nehnuteľností. Pre takýto výklad nielenže niet opory v žiadnom ustanovení zákona, ale tento by bol v rozpore i s účelom zákona. Je tiež potrebné podotknúť v tejto súvislosti, že problém vzťahu špeciálnych reštitučných predpisov k predpisom všeobecným je v súdnej praxi dlhodobo známy; platí, že ak sú splnené subjektové i predmetové predpoklady aplikácie predpisov reštitučných, možno použiť len tieto a k obnove vlastníctva sú k dispozícii len tie inštrumenty, ktoré sú nimi upravené. Zákon č. 161/2005 Z. z. v § 4 ods. 1 definuje povinnú osobu ako právnickú osobu, ktorá ku dňu účinnosti tohto zákona spravuje nehnuteľné veci vo vlastníctve Slovenskej republiky, obce alebo nehnuteľnú vec drží. Z gramatického výkladu tohto ustanovenia vyplýva, že povinnou osobou nie je Slovenská republika, ale právnická osoba, ktorá vlastníctvo Slovenskej republiky spravuje alebo drží. Preto je nesporné, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto konania spravuje žalovaný, ktorý je pasívne vecne legitimovaný v tomto konaní.

34. Zo strany súdu bola zabezpečená spätná identifikácia parciel spracovaná Okresným úradom Komárno, katastrálnym odborom zo dňa 31.12.2020 pod č. K2-677/2020. Táto identifikácia porovnáva aktuálny stav podľa listu vlastníctva č. XXX s pozemkovoknižnými parcelami, nie sú v nej však obsiahnuté všetky parcely, ktoré sú predmetom tohto konania a rovnako nezohľadňuje stav podľa geometrických plánov, ktoré sú kľúčové pre spresnenia petítov. Avšak, medzi identifikáciou Okresného úradu Komárno a Porovnaním parciel je v prevažnej časti zhoda (t.j. v časti spätnej identifikácie parciel registra ČKN s PK parcelami), čo rovnako svedčí o správnosti spätnej identifikácie spracovanej geodetickou spoločnosťou. Geodetická spoločnosť jednotlivé parcely detailne preskúmala podľa ich grafického vyhotovenia, pričom vychádzala z pôvodných geometrických plánov ako najvyššej formy identifikácie, z exaktných údajov katastra nehnuteľností, pozemkovoknižných vložiek, ako aj z pôvodných máp a doložených identifikácií. Nakoľko splnomocnený zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 25.4.2022 uviedol, že identifikáciu parciel uvádzanú v znení poslednej pripustenej zmeny petitu žaloby v zmysle uznesenia Okresného súdu Komárno sp.zn. 10C/127/2005-1807 zo dňa 02.12.2020, nepokladá za spornú, súd vyhodnotil otázku identifikácie žalovaných nehnuteľností za nespornú skutočnosť a preto sa ňou v odôvodnení tohto rozsudku už širšie nezaobrá.

35. Ohľadne námietky žalovaného týkajúcej sa určitosti reštitučnej výzvy a preukázania reštitučného dôvodu navrátenia nehnuteľností súd dospel k záveru, že výzva právneho predchodcu žalobcu Rádu svätého Benedikta zo dňa 02.05.2005, rovnako tak výzva žalobcu zo dňa 21.04.2006 (doručená dňa 24.4.2006) ktoré preukázateľne doručené žalovanému, sú kvalifikovanou výzvou v zmysle § 5 ods. 1 zák. č. 165/2005 Z. z. a doručené žalovanému v zákonom stanovenej lehote do 30. 4. 2006, z ktorého dôvodu si žalobca uplatnil u žalovaného svoje právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam riadne a včas. Z jej obsahu totiž nepochybne vyplýva, že žalobca v zmysle zák. č. 161/2005 Z. z. vyzýva žalovaného na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam v kat. úz. Martovce, tvoriacich lesný fond zapísaných v pozemnoknižnej vložke č. 190 z dôvodu, že tieto prešli do vlastníctva štátu odňatím bez náhrady v zmysle zák. č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy, čoho dôkazom je zápis v predmetnej pozemno-knižnej vložke. Nebolo preto sporné, aké právo si žalobca u žalovaného uplatnil, ku ktorým nehnuteľným veciam a ani dôvod, na základe ktorého tak učinil. Zvlášť za situácie, keď žalobca k písomnej výzve doložil i pozemnoknižnú vložku č. 190 kat. úz. Martovce, identifikáciu parciel a list vlastníctva č. XXX kat. úz. Vrbová nad Váhom. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že tieto listiny boli zaslané odštepnému závodu Palárikovo ako organizačnej zložke žalovaného, keďže v ich postavení nejde o dva rôzne samostatné subjekty prichádzajúce do úvahy ako povinné osoby. Následná činnosť žalovaného, ktorý na výzvu žalobcu reagoval viacerými písomnými podaniami len potvrdzuje, že uvedené listiny sa do sféry žalovaného i skutočne dostali. Súd mal za to, že ustálená judikatúra a

rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky ustálila, že v pri interpretácii obsahu výzvy a špecifikácii reštitučného dôvodu a označenia predmetu reštitúcie v zmysle § 5 ods. 1 Reštitučného zákona postačuje, aj odkaz na pozemkovoknižnú vložku, tak ako to bolo v sporných prípadoch, čo podporujú aj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/247/2009 zo dňa 28.9.2010, v ktorom dovolací súd zaujal stanovisko osobitne k správnej interpretácii ustanovenia § 5 ods. 1 Reštitučného zákona: „Okrem iného NSSR k problematike uvádza, že z hľadiska interpretácie § 5 ods. 1 uvedeného zákona to potom znamená, že pre riadne uplatnenie práva na navrátenie vlastníctva bolo postačujúce, ak v písomnej výzve doručenej povinnej osobe do 30. apríla 2006, boli nehnuteľnosti, ku ktorým sa uplatnilo právo na navrátenie vlastníctva, označené hoci aj len odkazom na konkrétne pozemkovoknižné vložky v konkrétnom katastrálnom území, a rovnako bolo postačujúce, ak reštitučný dôvod v zmysle § 3 zákona bol preukázaný hoci aj len odkazom na dokument zapísaný v pozemkovoknižných vložkách, z ktorého bol tento dôvod zistiteľný.“ Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 12/2010-47: „Podľa ústavného súdu na splnenie požiadavky určitosť výzvy požiadavka minimálnej konkretizácie nehnuteľností, ku ktorým si sťažovateľka ako oprávnená osoba v posudzovanom prípade uplatnila reštitučný nárok, bola splnená označením príslušnej pozemkovoknižnej vložky a katastrálneho územia. Podľa názoru ústavného súdu sa hodnotenie skutočnosti, že sťažovateľka vo svojej výzve nekonkretizovala dôvod, o ktorý svoj nárok opiera, spomedzi viacerých dôvodov uvedených v § 3 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z., ako nesplnenie požiadavky určitosť výzvy, javí ako formalistická a neprípustná aplikácia zákona, ktorá opomína jeho účel. ... Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, pokiaľ ide o ním požadované náležitosti výzvy pre jej určitosť a platnosť, vychádza z reštriktívneho a formalistického výkladu zákona č. 161/2005 Z. z., ktorým opomína naplnenie účelu reštitúcií cirkevného majetku. Preto je nutné konštatovať, že právne závery krajského súdu o nesplnení podmienky kvalifikovanej výzvy zo strany sťažovateľky ako základného predpokladu úspešného si uplatnenia reštitučných nárokov v súdnom konaní sú ústavne nesúladne a porušujúce už označené základné a iné práva sťažovateľky.“ V otázke kvalifikovanosti a včasnosti výzvy, v priebehu konania Krajský súd v Nitre vyslovil v zrušujúcom uznesení č.k. 6Co/256/2010-426 zo dňa 07.12.2010 záver, ohľadom výzvy a to, že Výzvu Rádu sv. Benedikta voči Žalovanému zo dňa 02.05.2005 je potrebné posúdiť ako výzvu, ktorá spĺňa náležitosti výzvy na vydanie nehnuteľností, je v súlade s ust. § 3 ods. 1 Reštitučného zákona. Predmetný právny názor súdu vyššieho stupňa je pre konajúci súd záväzný. Na základe uvedeného súd posúdil výzvu na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam v zmysle Reštitučného zákona ako určitú v zmysle § 5 ods. 1 Reštitučného zákona.

36. K prípadnej spornosti existencie reštitučného dôvodu a možnosti, že k prechodu vlastníctva nehnuteľností do vlastníctva štátu prišlo odňatím bez náhrady postupom podľa zák. č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy v rozhodnom období, t. j. od 8. 5. 1945 do 1. 1. 1990, súd uvádza, že v prídelovej listine bol nesprávne uvedený odkaz na nariadenie č. 105/45 Zb. a v ostatných dokumentoch a v zápise v PKV boli odkazy na vyvlastnenie na základe zák. č. 142/47 Sb., sa riešila opakovane na súdoch v Slovenskej republike a súdy vo svojich rozhodnutiach potvrdili, že išlo o poštátnenie postupom podľa zákona č. 142/1947 Zb., o čom pojednáva uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/168/2012, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/215/2012, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/459/2015, NR SR sp. zn. 2 Cdo 208/2009, ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 216/2011.

37. Spôsobilosť predmetu vydržania je podľa súdu daná, s prihliadnutím na ustálenú súdnu prax všeobecných súdov Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a súdu Slovenskej republiky, ktoré v otázke spôsobilosti predmetu vydania v zmysle Reštitučného zákona zastávajú výklad, že je potrebné skúmať skutočný stav nehnuteľností a nie evidovaný, ktorý je možné kedykoľvek meniť či vyvrátiť a tiež, že takto zistený stav nehnuteľností spadajúci do vymedzenia v zmysle ust. § 2 ods. 1 Reštitučného zákona, ak to nevyklučuje ust. § 6 cit. zákona, odôvodňuje vydanie nehnuteľností, ako to uvádzajú uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 17.09.2014 č.k. 5Co 279/2013: „Pokiaľ ide o údaje v príslušnom katastri nehnuteľností, tak aj napriek citovanému ustanoveniu katastrálneho zákona a súčasne platnú štandardnú judikatúru v tomto mene, tieto údaje nemožno považovať za trvalé a ničím nemenné, pretože rozhodujúci je skutočný stav a charakter užívania nehnuteľností a stavieb na nehnuteľnostiach sa nachádzajúcich. Samotná filozofia zák. č. 161/2005 Z.z. vychádza z toho, že vydať by sa mali nehnuteľnosti tvoriace poľnohospodársky pôdny fond, lesný pôdny fond, stavby a budovy patriace k hospodárskej usadlosti (§ 2 ods. 1 cit. zák.). Hlavnou prekážkou v súvislosti s vydaním nehnuteľností (pozemku) by nemal byť druh pozemku, ale ak ide o zastavaný pozemok stavbou, tak to, či takáto stavba patrí k hospodárskej usadlosti alebo nie, kedy a za akým účelom bola postavená.“, alebo rozsudok Najvyššieho súdu SR č.k. 4Cdo/238/2013 zo dňa 27.07.2014: „Ak potom odvolací súd na

základe takto zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že predmetná nehnuteľnosť spĺňa podmienky ustanovenia § 2 ods. 1 písm. c/zákona č. 161/2005 Z.z., podľa ktorého vlastnícke právo sa vracia k nehnuteľným veciam, ktoré tvoria lesný pôdny fond, hospodárske stavby a ostatné stavby súvisiace s ním a ustanovenie § 6 cit. zákona nemožno na prejednávajúcu vec aplikovať, bolo potrebné jeho rozhodnutie považovať za vecne správne, a to bez potreby osobitne vykladať pojem „lesný pozemok“ v zmysle zákona č. 61/1977 Zb., resp. zákona č. 326/2005 Z.z.“, ďalej Nález Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 342/2017-54 zo dňa 25.10.2017: „Vylúčenie parciel reálne využívaných na poľnohospodárske účely, ale formálne evidovaných inak ako orná pôda, chmeľnice, vinice, ovocné sady, záhrady a trvalé trávne porasty by bolo popretím práva na spravodlivosť ako imanentnej kategórie daného reštitučného práva k pôvodnému cirkevnému majetku. Obdobne aj vylúčenie parciel slúžiacich na zabezpečenie využívania poľnohospodárskej pôdy na daný účel (cesta, chodník, hospodársky dvor a pod.) z vydania nehnuteľnosti reštituentovi by mohlo znamenať v okolnostiach konkrétnej veci znemožnenie faktického užívania reštituovanej poľnohospodárskej pôdy, čím by došlo k popretiu samotného účelu reštitúcie.“, či rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 13.3.2013 č.k. 6Co/131/2010, takiež rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 6Co/84/2012-881 zo dňa 21.11.2012: „Už vyššie odvolací súd uviedol, že pri Interpretácii tohto predpisu je potrebné postupovať čo najústretovejšie v duchu snahy o zmiernenie niektorých majetkových krívd.Úmyslom zákonodarca prijatím zák. č. 161/2005 Z.z. nebolo zúžiť rozsah vydania, ale účelom zákona bolo umožnenie uplatnenia reštitučných nárokov, ktoré neboli uplatnené v zákonnej lehote podľa zák. č. 282/1993 Z.z. Preto nie je možné vykladať zákon zužujúco, ale naopak, treba chápať tak, že predmetom vydania má byť všetok majetok odňatý cirkvi v rozhodnom období najmä, ak tvoril pôvodnú hospodársku usadlosť.“

38. V súvislosti s námietskou žalovaného, že chránené vtáčie územie nemôže byť spôsobilým predmetom navrátenia v zmysle Reštitučného zákona, súd má za to, že chránené vtáčie územie má spôsobilosť byť predmetom navrátenia v zmysle reštitučného zákona, nakoľko podľa ust. § 6 písm. e) Reštitučného zákona vlastníctvo sa nenavracia k pozemku, ktorý slúži na účely obrany štátu, ťažbu vyhradených nerastov, chráneného areálu, národnej prírodnej pamiatky, chráneného krajinného prvku alebo ich ochranného pásma s tretím stupňom alebo štvrtým stupňom ochrany. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny lokality, na ktorých sa nachádzajú biotopy európskeho významu a biotopy národného významu (§ 6 ods. 3), biotopy druhov európskeho významu, biotopy druhov národného významu a biotopy vtákov vrátane sťahovavých druhov, na ktorých ochranu sa vyhlasujú chránené územia, významné krajinné prvky alebo prírodné výtvory, možno vyhlásiť za chránené územia a to chránená krajinná oblasť, národný park (§ 19), chránený areál, prírodná rezervácia, národná prírodná rezervácia, prírodná pamiatka, národná prírodná pamiatka (§ 23, § 24 ods. 3), chránený krajinný prvok, chránené vtáčie územie a obecné chránené územie. Z Nálezu Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 342/2017-54 zo dňa 25.10.2017 k tejto konkrétnej otázke: „Pokiaľ zákonodarca v § 6 písm. e) vyňal z navrátenia iba konkrétne chránené územia a k týmto priradil aj daný stupeň ochrany, znamená to, že z navrátenia nie sú vylúčené všetky chránené územia v danom ochrannom pásme, ale len chránené územia špecifikované zákonom č. 161/2005 Z. z.“ požíva ochranu s vyznačením ako chránené vtáčie územie. Podľa § 6 písm. e) zákona č. 161/2005 Z. z. vlastníctvo sa nenavracia k pozemku, ktorý slúži na účely obrany štátu, ťažbu vyhradených nerastov, chráneného areálu, národnej prírodnej pamiatky, chráneného krajinného prvku alebo ich ochranného pásma s tretím stupňom alebo štvrtým stupňom ochrany. K otázke navrátenia vlastníctva cirkvám a náboženským spoločnostiam vo vzťahu k chráneným územiám sa vyjadril už ÚS SR v náleze zo dňa 25. 10. 2017 sp. zn. III. ÚS 342/2017, v ktorom uviedol, že z dôvodovej správy k zákonu č. 161/2005 Z. z. vyplýva, že cieľom prijatia tohto zákona bolo poskytnutie rovnakej ochrany vlastníctva cirkvám a náboženským spoločnostiam ako vlastníctva fyzickým osobám. Zachovanie princípu ústavnej rovnosti ochrany vlastníctva všetkých reštituentov predpokladá taký výklad reštitučných zákonov, dôsledkom ktorého by bolo poskytnutie záruky spravodlivého výkladu aj ustanovení zákonov, ktoré vydanie veci nepripúšťajú. Uvedený prístup k aplikácii konkrétneho ustanovenia právnej normy vylučuje jej formalistický výklad. Formalizmus charakterizuje nadmerné pridržanie sa textu právnej normy bez zohľadnenia súvislosti, za ktorých vznikla, či cieľa, ktorý jej tvorcovia sledovali. V prípade nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzii interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis (argumentácia zmyslom, rozumom, účelom) pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Okrem toho, v zmysle dnes už ustálenej súdnej judikatúry (napr. III. ÚS 36/2010 či I. ÚS 250/2010) nejasné a neurčité právne normy nemožno aplikovať a vykladať na ťarchu ich adresátov - účastníkov konania (strán sporu). Práve otázka reštitučných nárokov je mimoriadne citlivá

a je potrebné v súdnych sporoch pristupovať k riešeniu veci tak, aby nedošlo k ďalšej krivde. Ústavný súd SR v náleze sp. zn. III. ÚS 342/2017 zaujal názor práve k uvedenému ustanoveniu § 6 písm. e) zák. č. 161/2005 Z. z., pričom uviedol, že krajský súd v danej veci zaujal nielen nepresný gramatický a logický, ale aj formalistický výklad, pri ktorom poprel účel zákona č. 161/2005 Z. z. o reštitúcii vo svojej podstate. Návrh bol zamietnutý s konštatovaním, že slovné spojenie uvádzané v § 6 písm. e) citovaného zákona „slúži na účely“ sa vzťahuje len na pozemky obrany štátu a ťažbu vyhradených nerastov a pozemky, ku ktorým sa vlastníctvo nenavracia v zmysle uvedeného ustanovenia, t. j. všetky pozemky chráneného areálu, národnej prírodnej pamiatky, chráneného krajinného prvku alebo ich ochranného pásma s tretím stupňom alebo štvrtým stupňom ochrany. Ústavný súd uviedol, že pokiaľ zákonodarca v § 6 písm. e) vyňal z navrátenia iba konkrétne chránené územia a k týmto priradil aj daný stupeň ochrany, znamená to, že z navrátenia nie sú vylúčené všetky chránené územia v danom ochrannom pásme, ale len chránené územia špecifikované zákonom č. 161/2005 Z. z.. Podľa § 17 zák. č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny (ďalej len Zákon o ochrane prírody) lokality, na ktorých sa nachádzajú biotopy európskeho významu a biotopy národného významu (§ 6 ods. 3), biotopy druhov európskeho významu, biotopy druhov národného významu a biotopy vtákov vrátane sťahovavých druhov, na ktorých ochranu sa vyhlasujú chránené územia, významné krajinné prvky alebo prírodné výtvory, možno vyhlásiť za chránené územia: a) chránená krajinná oblasť (§ 18), b) národný park (§ 19), c) chránený areál (§ 21), d) prírodná rezervácia, národná prírodná rezervácia (§ 22), e) prírodná pamiatka, národná prírodná pamiatka (§ 23, § 24 ods. 3), f) chránený krajinný prvok (§ 25), g) chránené vtáčie územie (§ 26), h) obecné chránené územie. Vychádzajúc z citovaného ustanovenia „chránený areál“ a „chránené vtáčie územie“ sú svojím obsahom rozdielne, pričom iba „chránený areál“ vydaniu nepodlieha. Všeobecné súdy pripísali podstatný význam danému stupňu ochrany bez zohľadnenia druhu chráneného územia. Takýto zužujúci výklad citovaného ustanovenia je ústavne neudržateľný. Bez dôsledného preskúmania, či dané územie je chráneným areálom alebo chráneným vtáčím územím je jednoznačný záver krajského súdu o nemožnosti vydania pozemkov arbitrárny. Keďže znenie Zákona o ochrane prírody na viacerých miestach výslovne počíta s vlastníctvom nehnuteľností súkromných osôb, niet zákonného dôvodu, aby cirkev a náboženské spoločnosti boli z takéhoto vlastníctva vylúčené. Povinnosti vlastníka súvisiace s ochranou prírody v takýchto prípadoch vymedzuje priamo zákon, vrátane sankcií v prípade ich porušenia. 23.8. Ústavný súd zdôraznil, že reštitučné zákony boli prijaté s cieľom krivdy minulé zmierniť v čo možno najväčšej miere, čo sú povinné všeobecné súdy rešpektovať pri ich aplikácii zavrnutím formalistického výkladu. Vychádzajúc z uvedeného nálezu ÚS SR odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ pokiaľ k sporným parcelám alebo ich časti, existuje v katastri nehnuteľností zapísaná poznámka chránené vtáčie územie, ustanovenie § 26 ods. 5 zák. č. 543/2002 Z. z. nestanovuje pri chránenom vtáčom území stupeň ochrany, len zakazuje vykonávať činnosti, ktoré môžu mať negatívny vplyv na predmet ochrany, preto táto skutočnosť nevylučuje predmetné pozemky zo spôsobilosti byť predmetom navrátenia nehnuteľných vecí v zmysle Reštitučného zákona.

39. Na základe vyššie uvedených skutočností, súd vyhodnotil žalobu ako dôvodnú a rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

40. Lehotu na plnenie súd určil podľa § 232 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého je lehota na plnenie tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku.

41. Podľa § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Keďže žalobca bol v konaní plne úspešnou stranou sporu súd mu v zmysle uvedeného ustanovenia priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% trov konania.

42. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Komárno v dvoch písomných vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozsudku vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú mu týmto rozhodnutím, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.